

Priručnik za izbore 2024.

Antonio Šiber

Antonio Šiber: PRIRUČNIK ZA IZBORE 2024.

Antonio Šiber
PRIRUČNIK ZA IZBORE 2024.

Vlastita naklada autora

Fotografije
Antonio Šiber

Grafičko i likovno oblikovanje
Antonio Šiber

Lektura
Gordana Šiber

Zagreb, 2024.

Datum objavljivanja na mreži
9. travnja 2024.

Dostupno na
http://antoniosiber.org/prirucnik_za_izbore_2024.html

ISBN 978-953-48778-7-6

Antonio Šiber

Priručnik za izbore 2024.

Vlastita naklada

Zagreb, 2024.

Predgovor

Godinu 2024. u Hrvatskoj već dugo nazivaju superizbornom. Poklopilo se, naime, da se u ovoj godini održavaju trostruki izbori, i to parlamentarni, europarlamentarni i predsjednički. Hrvatski građani imaju ove godine priliku uistinu *sami odlučiti o sudbini svoje Hrvatske*, a to se događa u kontinuitetu još od 22. travnja 1990., od prvih višestranačkih izbora. Naodlučivali su se već, dakle, hrvatski građani o sudbini svoje Hrvatske, ali vrijeme se nezaustavljivo kotrlja i odmotava, i dolaze nove generacije koje na ovim izborima po prvi put odlučuju. Ima i onih nešto starijih, koji ipak nisu dovoljno stari da su iz prve ruke mogli svjedočiti cijeloj povijesti tog praznika demokracije, niti evoluciji političkih opcija i stavova u Hrvatskoj. Ima čak i onih najstarijih, koji se dobro sjećaju te trideset četiri godine odlučivanja o sudbini, a da im ipak uopće nije jasno što se zapravo u tom periodu događalo, iako su uporno i na svakim izborima odlučivali te shvaćali to krajnje ozbiljno, kao svoju domoljubnu ili barem građansku dužnost. Upravo zbog svih njih, a i ostalih koji bi mogli biti zbunjeni svime što im se u politici nudi ili barem predstavlja, odlučio sam napisati Priručnik za izbore 2024. Cilj mi je bio pomoći im da se orijentiraju na ta tri festivala demokracije, te im pružiti ključne informacije koje pojašnjavaju što to zapravo znači kad sami odlučuju o sudbini svoje Hrvatske.

Kako je rok kratak, a izbora je ove godine i previše, za tu sam svrhu odabrao čitljivu formu priručnika koji duboke političke dileme i koncepte destilira u lako pamtljive, kratke iskaze pa čak i pjesme i pjesmice. Odlučio sam se i za elektronički format dokumenta i prilično krupnu veličinu slova, tako da ga se može lako i svugdje pročitati, čak i na mobitelu, pa čak i bez naočala, u onim stresnim i prijelomnim situacijama kad se od hrvatskih građana očekuje da odluče o sudbini svoje Hrvatske, a oni baš i nisu sigurni kako. Moja je najiskrenija nada da će im ovaj priručnik u takvim povijesnim trenucima pomoći da se snađu, a u toj sam ga nadi i osmislio.

Forma priručnika prirodno se nametnula i nakon velikog uspjeha Priručnika za svece iz veljače 2023. godine, koji je u kratkom vremenu od objavljivanja dobio brojne međunarodne nagrade raznih gradova i strukovnih organizacija zvučnih imena, no meni je još važnije što je barem petnaest hrvatskih

građana usmjerio na siguran put prema svetosti – to je onih petnaest za koje ja znam, siguran sam da ih je i mnogo više koji su nakon čitanja priručnika odlučili postati sveci, samo ja za njih ne znam. Petnaest svetaca, uostalom, uopće nije malo! I za ovaj se priručnik nadam da će obratiti barem petnaest hrvatskih građana na pravi put, onaj političke svjesnosti o tome što zapravo znači odlučivati o sudbini svoje Hrvatske. Potajno očekujem da će ih biti i mnogo više, jer je politički put ipak ovozemaljski, koliko god da se mnoge političke stranke u Hrvatskoj zaklinjale u Isusa. Stoga ga je i lakše prepoznati i lakše je njime proći nego putem svetosti pa i zato vjerujem da će Priručnik za izbore 2024. nadmašiti čak i spektakularan uspjeh Priručnika za svece. Kao i Priručnik za svece, i ovaj je priručnik bogato ilustriran, što bi moralo doprinijeti njegovoj pamtljivosti, kao i snalaženju čitatelja u njegovom sadržaju. Fotografije koje sam snimio i odabrao ovaj put ne prikazuju svece, nego karakteristične političke situacije, pogotovo u vremenu izbora pa bi i to čitateljima moralo pomoći da i vizualno prepoznaju te sudbinske trenutke odluke.

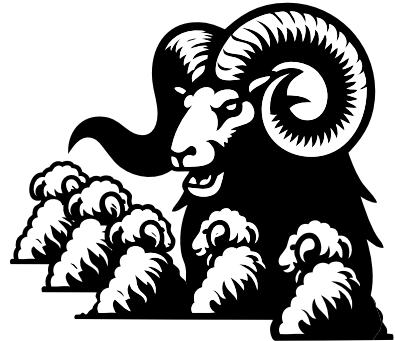
Za politiku kažu da je najkompleksnija ljudska aktivnost koja uvezuje sve druge aktivnosti u kojima sudjelujemo kao aristotelovske političke životinje. Ima u tome neke istine, koliko god da se ona različito razumijevala. U ovom sam priručniku, zbog njegove sažete forme, mogao pokriti tek dio sve te političke raznolikosti, ali sam se trudio da ipak odaberem i naglasim one političke momente koji su važni u hrvatskom kontekstu. Čitatelji će se tako moći dobro informirati o domoljublju, zajedništvu, Nepalcima, povijesti, vojsci, medijima, mrkom socijalizmu, propagandi, sveučilištu i akademiji, ekonomiji i menadžmentu, tržištu i marketingu, turizmu, izvrsnosti, Crkvi, obrazovanju, ekologiji i zoologiji, hrvatskim političkim strankama i opcijama, postmodernizmu, migrantima, stočarstvu i veterini, a i o niz drugih tema koje prirodno izlaze iz čestog kombiniranja ovih temeljnih koncepata, recimo, kakva je veza Crkve i obrazovanja, ekonomije i Nepalaca, postmodernizma i hrvatskih političkih stranaka ili medija i zoologije.

Poštovani i dragi čitatelju, nadam se da će ti ovaj priručnik pružati neiscrpnu inspiraciju i podršku u ovoj stresnoj superizbornoj hrvatskoj godini i da će ti pomoći kad god bespuća povijesne i političke zbiljnosti i opet zakucaju na tvoja vrata.

Autor

U Zagrebu, 9. travnja 2024. godine

“Ne postoji mišljenje, koliko god bilo apsurdno, koje ljudi neće prihvatiti ako ih se može uvjeriti da je to mišljenje općenito prihvaćeno. [...] Oni su kao ovce koje slijede ovna predvodnika sa zvonom. Oni će prije umrijeti nego misliti.”

- Arthur Schopenhauer, odlomak iz
Aphorisms on the Wisdom of Life (1851)

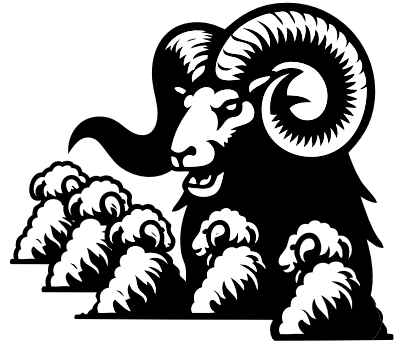
“Treba imati na umu politički proces i shvatiti da je njegov put dobrih namjera prepun prepreka: povlačenje veza, intrige, laskanje, varanje; zapravo prevare svih vrsta kojima se politički aspirant služi da postigne uspjeh. Na to treba dodati potpunu demoralizaciju karaktera i uvjerenja, sve dotle dok u toj ljudskoj ruševini ne ostane ništa čemu bi se čovjek mogao nadati. I ljudi su uvijek iznova bivali dovoljno budalasti da vjeruju i do zadnjeg daha podržavaju nadobudne političare, samo da bi i opet bili izdani i prevareni.”

- Emma Goldman, odlomak iz eseja
Anarchism: What It Really Stands For
(1910)

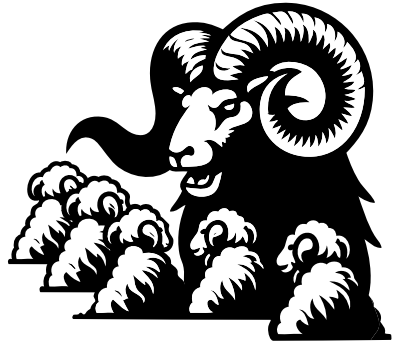

Od sveg hvaljenog historijskog i
prosvjetiteljskog napretka stigli smo
dotle da narodi svojevolutno biraju klaune
da ih vode.

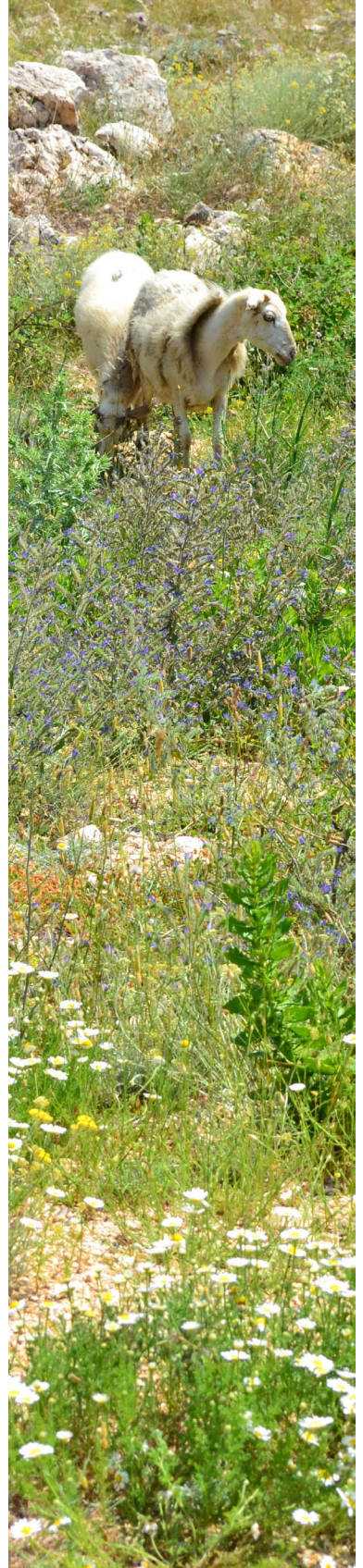
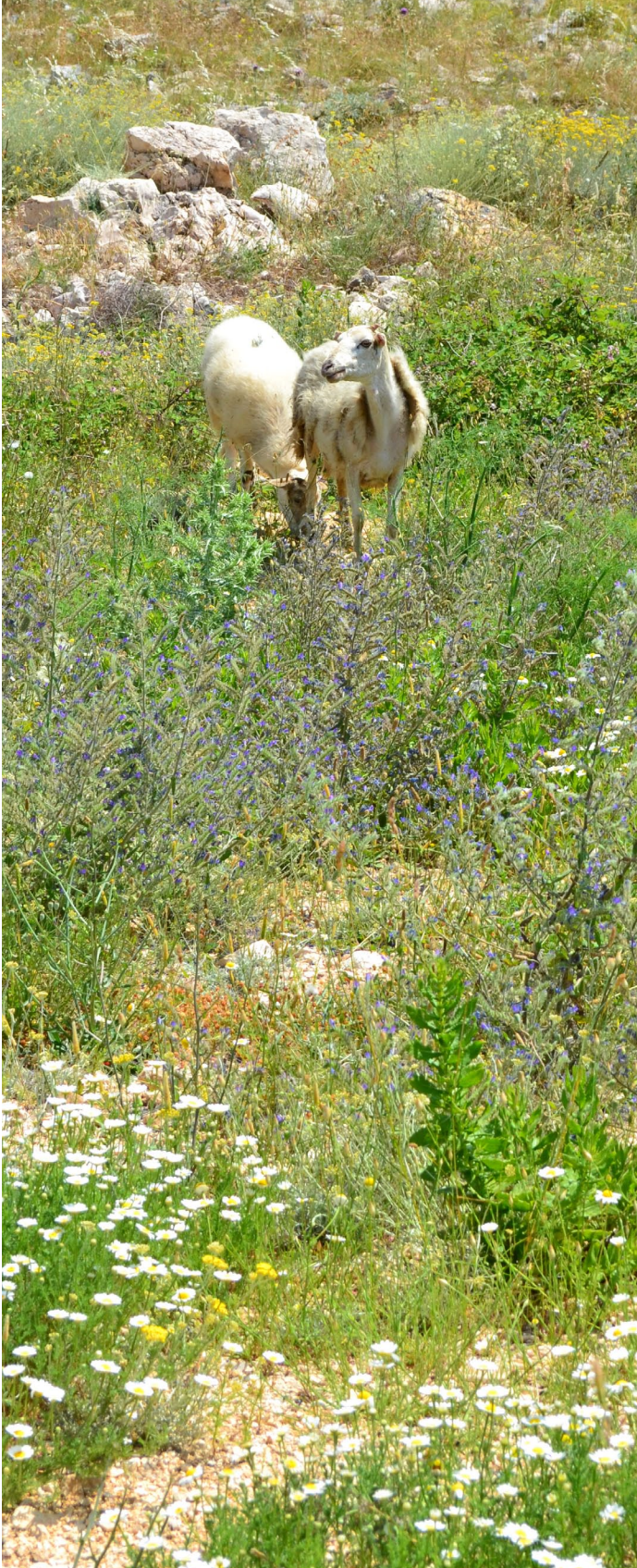

Oni koji imaju zrno soli u glavi misle da ih političari zajebavaju. No varaju se. Političari se potpuno ozbiljno obraćaju onima koji nemaju zrno soli u glavi.

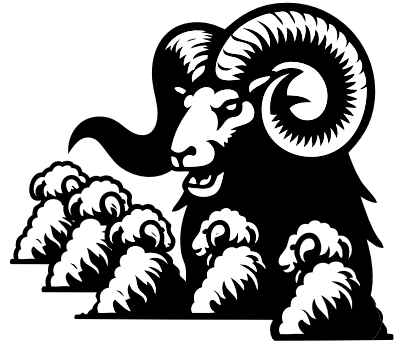

To što glasači uporno biraju lopove i glupane ne govori o kvaliteti lopova i glupana nego o gluposti glasača.

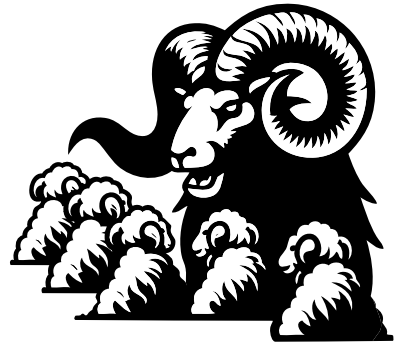

“S obzirom na propagandu, rani zagovornici opće pismenosti i slobode tiska predvidjeli su samo dvije mogućnosti – propaganda može biti istinita, ili može biti lažna. Ono što se, prije svega u našim zapadnim kapitalističkim demokracijama, zaista i dogodilo, nisu uspjeli predvidjeti: razvoj nepregledne industrije masovnih komunikacija zaokupljene uglavnom ni istinitim ni lažnim, već nestvarnim, manje-više potpuno irelevantnim. Riječju, propustili su uzeti u obzir gotovo neutaživu ljudsku glad za distrakcijama.”

- Aldous Huxley, Propaganda u demokratskom društvu (1958)

Ako se kojim slučajem pojavite u javnom mediju, može biti vrlo nezgodno da govorite nešto što se građanima čini sumnjivo ili uvredljivo. Posebno je nezgodno ako građani posumnjaju da se, ne daj bože, sprdate s nečim do čega oni drže. Neki će od njih u tom slučaju napisati pisma nadležnima i mjerodavnima u kojima će zahtijevati da dobiju kvalitetan sadržaj za onu pretplatu koju su platili i da ne žele da se s njima netko sprda, a da oni to plaćaju. Jer oni su pravovjerna većina i kao takvi imaju pravo dobiti i čuti ono što im se dopada i što ih ne zbunjuje ili vrijeđa. To je jedan od razloga što su omiljeni gosti u javnim medijima redom bezveznjaci, stručnjaci za pristojnu komunikaciju i etiketu, koji po definiciji ne mogu reći ništa relevantno ni istinito, nego samo podilaze većinskom sentimentu.

Koliko-toliko razuman čovjek se kad-tad upita ima li smisla išta govoriti u društvu u kojem se što je razlog bezumniji oko njega okuplja više ljudi.

Manjine nasuprot većina*

U politici se ništa osim količine ne broji. Međutim, kako se ona povećava, tako se ideali, pravda i ispravnost potpuno brišu nizovima brojeva. U borbi za nadmoć razne se političke stranke nadmeću u prevari i lukavim i sumnjivim makinacijama, uvjereni da će onaj koji uspije sigurno biti dočekan od većine kao pobjednik. To je jedini bog – Uspjeh. Pritom uopće nije važno koja je cijena i kakve su užasne posljedice po karakter. Ne trebamo ići daleko u potrazi za dokazom koji bi potvrdio ovu tužnu činjenicu.

[...]

Često ponavljani slogan našeg vremena među svim političarima, uključujući i socijaliste, je da je naše doba doba individualizma, doba manjine. Samo one koji ne vide ispod površine moglo bi se navesti da prihvate to stajalište. Zar nije nekolicina prikupila bogatstvo svijeta? Zar nisu oni gospodari, potpuni kraljevi situacije? Za njihov uspjeh, međutim, nije zaslužan individualizam, nego tromost, kukavičluk i potpuna podložnost mase. Masa ne želi ništa drugo nego da je se vodi, da se njome dominira i da je se nadzire. A što se individualizma tiče, ni u jedno doba u ljudskoj povijesti nije se on imao manje mogućnosti izraziti i manje prilike iskazati na normalan, zdrav način.

[...]

Wendell Phillips rekao je prije pedeset godina: “U našoj zemlji apsolutne demokratske jednakosti, javno mnijenje nije samo svemoćno nego je i sveprisutno. Nema utočišta od njegove tiranije, nema skrivanja od njegovog dohvata, a rezultat je taj da ako uzmete starogrčku svjetiljku i odete potražiti među stotinama, nećete naći ni jednog Amerikanca koji nema, ili koji barem misli da nema dobiti ili izgubiti nešto u svojim ambicijama, svom društvenom životu, od dobrog mišljenja ili glasova onih oko njega. A posljedica toga je da smo, umjesto mase individualaca, od kojih svaki neustrašivo iskazuje vlastito uvjerenje, mi nacija koja je u usporedbi s drugima nacijama skupina kukavica. Više od bilo kojeg drugog naroda mi se bojimo jedni drugih.” Očigledno je da nismo napredovali daleko od uvjeta s kojima je bio suočen Wendell Phillips.

Danas, kao i onda, javno mnijenje je sveprisutni tiranin; danas, kao i onda,

većina predstavlja masu kukavica, voljnih prihvatiti onoga koji odražava njihovu duhovnu i umnu bijedu. To objašnjava neviđeni uspon čovjeka kao što je Roosevelt. On utjelovljuje najgore elemente psihologije rulje. Kao političar, on zna da većini nije stalo do ideala ili integriteta. Ono za čim većina žudi je predstava. Nije važno radi li se o izložbi pasa, boksačkom meču, linčovanju “crnje”, potjeri za nekakvim sitnim prijestupnikom, javnom vjenčanju bogate nasljednice ili akrobatskim vratolomijama bivšeg predsjednika. Što su mentalne cirkusarije odvratnije, veće je oduševljenje i klicanje mase. Zato, bijedan po idealima i vulgaran u duhu, Roosevelt nastavlja biti čovjek vremena.

S druge strane, ljude koji daleko nadvisuju takve političke pigmeje, ljude profinjnosti, kulture, sposobnosti, prezirom se utišava. [...] Absurdno je tvrditi da je naše doba doba individualizma. Naše je doba naprosto izraženije ponavljanje fenomena cijele povijesti: svaki pokušaj za napretkom, za prosvijećenošću, za znanošću, za vjerskom, političkom i ekonomskom slobodom, izvire iz manjine, a ne iz mase. Danas, kao i uvijek, nekolicinu se pogrešno razumijeva, progoni ih se, zatvara, muči i ubija.

Princip bratstva koji je iskazao agitator iz Nazareta sačuvao je klicu života, istine i pravde sve dotle dok je bio svjetionik nekolicini. U trenutku kad ga je dohvatila većina, taj je veliki princip postao isprazna identifikacijska parola mase i donio je krv i vatru, šireći patnju i užas. [...]

Tko nije ranije čuo tu litaniju? Tko ne poznaje taj uvijek isti refren svih političara? Da masa krvari, da je se pljačka i iskorištava, i ja to znam kao i žicaroši glasova. Ali ja inzistiram da nije šaćica parazita, nego sama masa odgovorna za takvo užasno stanje stvari. Ona se privija uz svoje gospodare, voli bič i prva zaurla *Razapni ga!* čim se digne glas protesta protiv svetosti kapitalističkog autoriteta ili bilo koje druge propale institucije. Uostalom, koliko bi dugo autoritet i privatno vlasništvo postojali bez voljnosti mase da postanu vojnici, policajci, zatvorski čuvari i krvnici? Socijalistički demagozi znaju to kao i ja, ali oni održavaju mit o vrlinama većine, zato što način na koji oni bivaju znači održavanje moći. A kako bi se moć mogla steći bez brojnosti? Da, moć, autoritet, prisila i ovisnost počiva na masi, ali nikad sloboda, nikad slobodni razvoj pojedinca, nikad rođenje slobodnog društva.

* Emma Goldman, odlomci iz eseja *Minorities versus majorities* (1917), na hrvatski preveo A. Šiber

Nije razumno očekivati da će se na izborima za predsjednika bare kao kandidat pojaviti jednorog. Najvjerojatnije je da će se kao kandidati za predsjednika pojaviti žabe, a da će jedna od njih biti i izabrana. To je stvar statistike i ekologije. A i politologije.

Treba biti izuzetno sumnjičav prema
svima koje narod voli.

I u najslobodnijim društvima, sloboda da se stvari nazivaju pravim imenom košta. Sva su društva u nekoj mjeri totalitarna za one koji se ne uklapaju u modni ukus većine. Car je gol, ali profitabilnije je pljeskati i nazivati to slobodom.

Zamisli da svake četiri godine narod izlazi na izbore glazbe. Na tim demokratskim izborima narod odabire glazbu koju želi slušati iduće četiri godine. Kad se glasovi prebroje i odrede pjesme koje prelaze izborni prag, to iduće četiri godine puštaju odasvud i non-stop.

Nije istina da narod ne prepozna je očitu patologiju na licima ljudi kojima kliču; uzdizanje čela u nebo, luđačko klimanje glavom, upale oči, stisnute čeljusti i zagonetni osmijeh sadista.

Narod želi upravo takve likove, takve luđačke geste, patologiju, krv i urlanje.

Fašizam je volja naroda.

DUKA: Kada biste držali referat o stanju nacije što biste iznijeli kao glavne karakteristike i probleme hrvatske države?

ŠIBER: Kod nas se pod pojmom ‘nacije’ redovito misli na ono najelementarnije i najkonzervativnije, na kolektiv određen krvlju i tlom, a društvo u građanskom smislu, sa zajedničkim vrijednostima, solidarnošću i brigom za ljude potpuno je dezintegrirano. Preostaje kohezija koja se svodi na ‘naciju’ i katoličku crkvu, i to u vrlo nacionalnom kontekstu. Dakle, ne papa Franjo, nego biskup Košić.

To je odraz propadanja zajedničkih građanskih vrijednosti, koliko god se konzervativna struja pozivala na zajedništvo. Radi se o zajedništvu u pokornosti istom autoritetu, to je nekakva totalitarna, „onostrana“ vrsta zajedništva u kojem se ne propituje kako biti zajedno s onim koji misli drukčije od tebe. Imamo s jedne strane nasilno inzistiranje na zajedništvu, a s druge strane društvo koje se dezintegrira, u kojem ljudi više i ne žele živjeti.

- odlomak iz intervjua s Antonijem Šiberom u Novom listu (Zdenko Duka, 30. prosinca 2017.)

Kad bi Krleža tweetao (x-ao)

MIROSLAV KRLEŽA: Zar vi zaista nikada niste pomislili od čega je sastavljen vaš nacionalni mitos: od opanaka, od poderanih opanaka, od crkvenih zvona, od rakije, od kolača, od kobasica, od tamburica o Božiću, od naivnog klečanja nad grobovima mrtvih feudalnih kriminalaca i baraba, od groblja i zvonika ...

DU@DENUM: A gospodin građanin je prosvijetljen i anacionalan. Njemu ne trebaju ni hrana ni Crkva, on živi od internacionalnog duha.

MIROSLAV KRLEŽA: “Po sebi”, dakle, ovo naše hrvatstvo ne postoji, jer nije balon da lebdi nad vremenom i nad prostorom, a nije ni platonska ideja, da bi naše misli o njemu bile tek božanski odraz jednog vrhunaravnog pojma.

LEGIJA: Da su svi tako mislili ‘91. kao gospodin K, ne bi njemu danas bilo nikakvog hrvatstva, nego bi čučao u nekom zapečku kao austrijski sluga i platonski snatrio o svom “hrvatstvu”.

MIROSLAV KRLEŽA: I kod umiranja dijele se Hrvati na dva dijela: na mrtvace i na grobare. Mrtvacima se pokapaju, a grobari posluju s kamatnjakom.

ELON: A da gospodin možda ne zagovara da svima bude jednako i da nema kamatnjaka? Vidjeli smo kako je to bilo u pedeset godina socijalističkog sjaja dok su ljudi stajali u redovima za kruh, a i mrtvacima i grobarima je bilo jednako.

MIROSLAV KRLEŽA: Sagriješiti se može, ali i pokajati, a glavno je da smo skrušeni pred biskupima. Savjesti nam nisu baš čiste ali su mirne, a peru se na ispovijedima kao i noge, svake subote.

MATEYA: Nije kršćanstvo zaslužno za stotine milijuna mrtvih nego nevjernici kojima je jedina vjera crvena petokraka. Nisu biskupi ubijali u logorima i gulazima nego drugovi druga Krleže.

MIROSLAV KRLEŽA: Sama crkva je cinička organizacija, koja javno trguje simonijom i robljem, podmitljiva, moralno prevrtljiva rulja, koja se bavi kupoprodajnim ugovorima više nego vrhunaravnim pitanjima.

KANAA: Da nije bilo Crkve, ne bi bilo ni Hrvata, a sve što crveni o njoj lažu samo govori koliko im je i danas trn u oku.

STVAR IDENTITETA

Upamti:

Ti nisi ptica.
Ona nema doma ni zemlje
I slijeće uvijek na tuđe.

Ti nisi lav.
On ne drži do vjernosti i obitelji
I ima cijeli harem žena.

Ti nisi medvjed.
On luta uvijek sam
I ne voli roda svoga.

Ti nisi lisica.
Ona ne drži do svoje riječi
I slagat će čim progovori.

Ti nisi koza.
Iako slič ti
Otet će ti zemlju i zasmraditi travu.

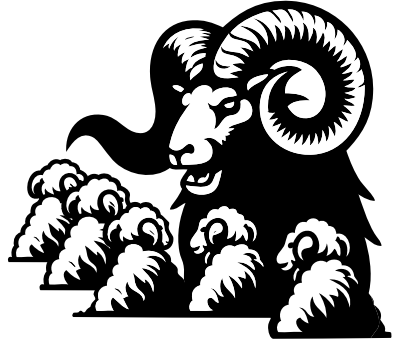
Ti upamti tko si
I budi ponosan.
Ovco.

Mi

To je taj navijački mentalitet, ta provincijalna nužda da se misli kako smo *mi* ipak i poslije svega nešto posebno, kako se u trenucima nevolje pokaže tko uistinu jesmo iako smo u nekim normalnim vremenima nitko i ništa, razvaljena država na periferiji Europe s razvaljenim nedovršenim bolnicama i gradovima koji lagano trunu, koji su tek kulise za život. To je ono kad netko napiše da je ipak i unatoč svemu ružnom i raspalom, znao tko *mi* uistinu jesmo, *mi*, navijači koji pomažemo trudnicama, liječnici koji se žrtvujemo za dobrobit starih i bolesnih, domoljubi koji pjevamo “Moju domovinu” s balkona, a svi oduševljeno odobravaju jer bi oni žarko htjeli da *mi* to stvarno jesmo, a ne neki ljudi u tužnoj poslijeratnoj državi koju mladi napuštaju i u kojoj su ratni profiteri postali cijenjeni ljudi, a zločinci moralne vertikale. To je to, nema nikoga jačeg od *nas*, i to trube u svim tim jadnim državama s kojima smo nekad zajedno živjeli, nema nikoga jačeg od *nas* kad dođe nevolja, *mi* imamo najbolje doktore i znanstvenike, *mi* imamo najbolje ljude, iako bi većina najradije zaboravila sve te mrtve, ubijene i silovane, to ionako nikad nismo radili *mi*, *mi* smo uvijek bili na pravoj strani, a uostalom, puno je toga i izmišljeno, drugi su uvijek zavidni *našoj* veličini koja se pokazuje onda kad je najpotrebnije, u ratovima, epidemijama, potresima, na svjetskim nogometnim prvenstvima i teniskim turnirima.

Hrvatski političari sve uspoređuju s nogometom zato što ni o čemu nemaju pojma, a o nogometu ionako svatko laprda.

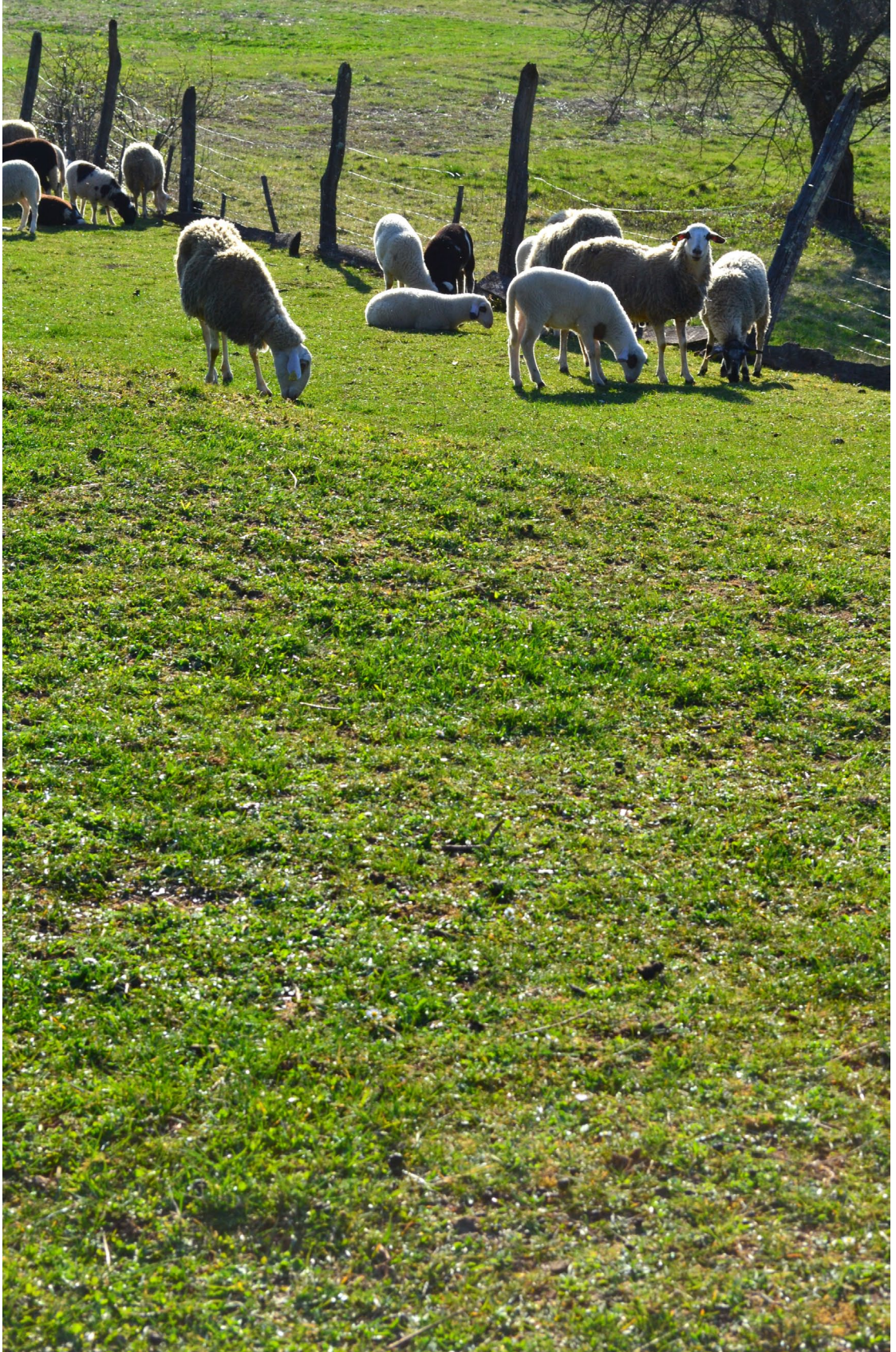

METILJAVOST U REGIJI

Metilj koji parazitira na **ovcama** postao je rezistentan na sve lijekove.

Ovce i dalje bleje, zajedno pasu i da prostite seru te jedne druge zaražavaju, a oči im se cakle. Broj im se iz dana u dan smanjuje, a uskoro neće biti nijedne zdrave.

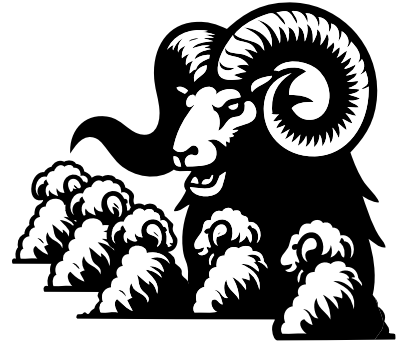

Kad vam u facu kažu *domoljublje*, onda
vam poltroni, ulizice, lopovi i kriminalci
govore da je ovo njihova, a ne vaša
zemlja.

“Obitelj odbjeglog tajkuna i obitelj
Uskokovog optuženika bore se za
vrijednu palaču u centru Zagreba”

- naslov članka objavljenog na portalu
telegram.hr, 15. siječnja 2022. (Ana Raić
Knežević)

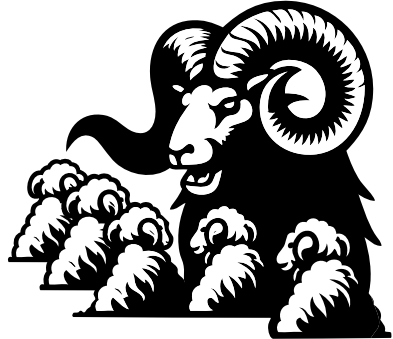
Domoljubi u crnim uniformama

Odijevanje u uniforme i kapice omiljena je razbibriga fašista diljem Europe.

Tako mađarski fašisti iz stranke Mi Hazank (Naša domovina) koji su 2022. godine ušli u mađarski parlament imaju i svoju paravojsku. Ime joj je Nacionalna legija, a cilj joj je “da čuva tradiciju”.

Stranka Naša domovina (domoljubi, dakle) u svom programu ima “očuvanje vrijednosti i veličanstvenog duha naslijeđenog od drevnih Mađara iz stepa”. Program im se uglavnom sastoji od maltretiranja Roma i migranata. Kažu da “treba reći da integracija Cigana, kao starih imigranata, nije uspjela i da njihov natalitet prijeti nacionalnom budžetu”.

U Hrvatskoj su trik sa stranačkom vojskom i crnim uniformama svojedobno isprobali u stranci odlikovanog domoljuba i generala Branimira Glavaša, osuđivanoga i za ratni zločin, no nije im uspjelo. Posebno se u uniformi i kapici isticao mr. sc. Josip Salapić koji je tako uniformiran, s podija pokazivao svoju diplomu. Salapić se u međuvremenu ipak poklonio HDZ-u i postao državni tajnik u Ministarstvu pravosuđa. Bez kapice. Devetog ožujka 2023. godine postao je potpredsjednik Državnog izbornog povjerenstva.

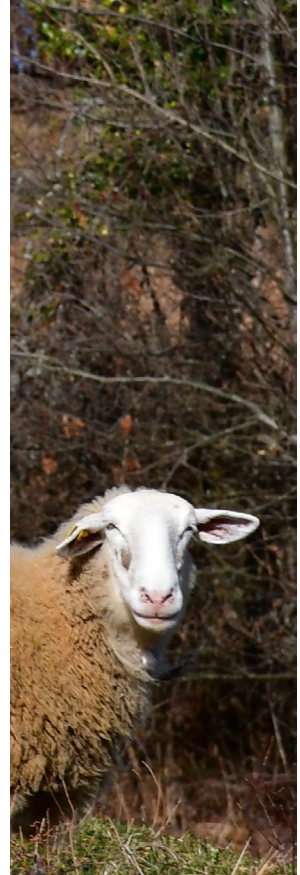
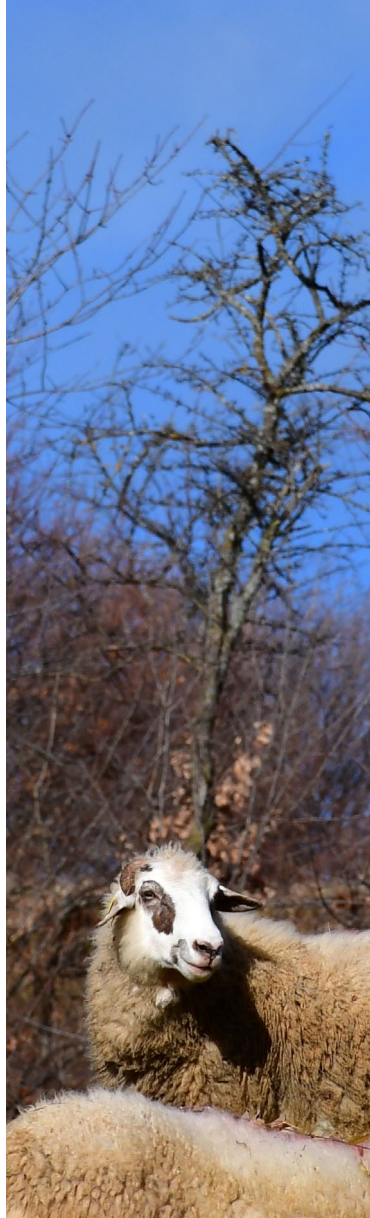
Zahvalni smo što u sveopćoj navali
fašizama imamo i onaj naš da nas brani.

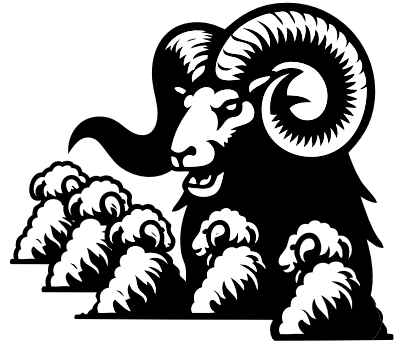
Fantazija o “demokratskom dijalogu” ponekad je toliko jaka da zamagljuje opasnu činjenicu da ovcožder s kojim razgovarate želi vaše uništenje, koristi “slobodu govora” da huška i proširi podršku za svoje zločinačke zamisli, a često iza sebe ima i “demokratsku organizaciju”. U takvoj situaciji, precjenjivanje dosega “demokratskog dijaloga” može biti pogubno.

Svaka se **ovcarija** može opravdati time da je počinjena u nacionalnom interesu.

Kad pod imenom *svetinja* upakiraš i brabonjke, svaki put kad netko ukaže da se radi o brabonjcima, ti možeš reći da dira u svetinju.

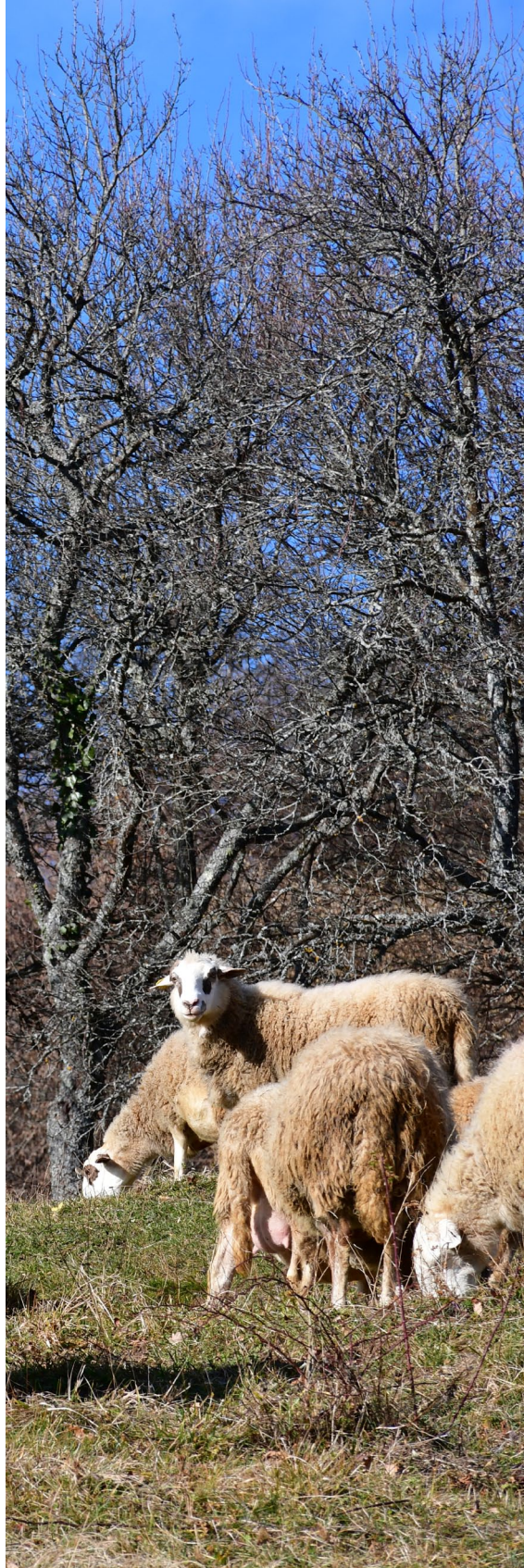

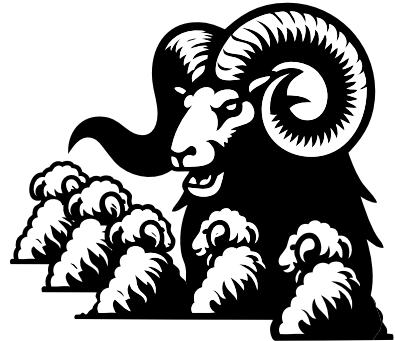
Liječe se vani, školuju djecu vani, a ovdje
navlače dresove s kockicama i navijaju
na kiši.

Hrvatska! Hrvatska!

Zajedništvo je kad si zajedno i s kriminalcima i ubojicama, a to ti nimalo ne smeta jer ste svi pravi domoljubi. Jedni drugima govorite da je tako isto i u Norveškoj i svakoj normalnoj zemlji na svijetu.

Kad citiraš domoljubne izjave domoljuba kao što su npr. Kolinda, Sanader i Karamarko, mnogi razjareno urliču *lažovi!*, ne zato što razumiju apsurdnost koncepta domoljublja i njegove političke zloporabe, nego zato što i dalje očekuju one *prave* domoljube.

Sveopće inzistiranje na domoljublju i zajedništvu u mirnodopskom vremenu govori o društvu koje ne može egzistirati u normalnom, mirnom modu; o društvu kojem je stalno potreban ushit, adrenalin, agresija, magla, mit i doping da bi preživjelo iz dana u dan.

Proklamiranom zajedništvu potreban
je protivnik odn. neprijatelj. Zato se
tako dobro kombinira s nogometom i
vojskom.

Predsjednica države tuđu djecu u vrtiću
pita “Želi li tko biti vojnik?”, a svoju šalje
na Harvard.

Želi li tko biti vojnik?

Proslave bitaka i postrojbi, zrakoplovi, djeca koja se razdragano penju na tenkove, uniforme, kapela vojnog kampa u Afganistanu, branitelji, vojska koja nas čuva od migranata i droge, kacige i pištolji, generali koji uče đake o povijesti, NATO kapelani, vojarne u gradovima, redovite duhovne vježbe u središnjici za obavještajno djelovanje, narod koji voli svoju vojsku, domoljubni maloljetnici s puškama salutiraju pred spomenicima, biskupi koji s oltara prozivaju dezertere, general-ministar obrane protiv ugroza, predsjednica s poluautomatskom puškom u strukiranoj maskirnoj uniformi.

U Hrvatskoj je svaki dan historijski. Ili je neki svetac i blagoslov ili je osnovana neka pukovnija ili bojna ili je neka bitka ili je spomen na nešto od nemjerljive nacionalne važnosti ili na nešto povijesno što se dogodilo u Saboru.

U Hrvatskoj se bespuća povijesne zbiljnosti žive iz dana u dan.

Spomenike podižu poginulim vojnicima,
napišu njihova imena i pod njima polažu
vijence, tvrdeći da zahvaljujući njima
imamo svoju slobodu i život.

Nitko ne podiže spomenike baki koja
je sama umrla u selu, a da to dugo
nitko nije ni znao, roditelji koju je ubio
nesavjesni i nesposobni liječnik ili
zlostavljanoj ženi koja se bacila pod vlak.

Koliko je vojska časna stvar dovoljno govori činjenica da postoji nešto što se naziva časnički bodež.

Vojna sauna

U Hrvatskoj djeluje vojna sauna koja je u ingerenciji načelnika Glavnog stožera.

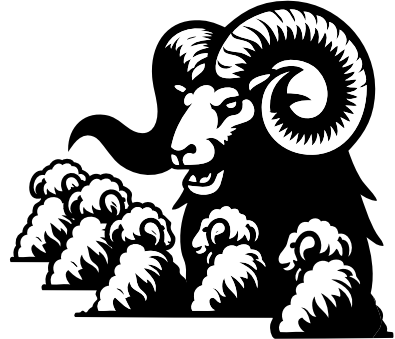
Predsjednik Republike Hrvatske, Zoran Milanović, 4. listopada 2022., u vezi s tim je rekao:

“Vi me pitate za saunu? Ja sam kao premijer često išao tamo, sada ne. Ali ako baš hoćete, to je u ingerenciji načelnika Glavnog stožera. U toj odluci, iz vremena predsjednice Kolinde Grabar Kitarović, imate kategorije ljudi koji to imaju pravo koristiti: predsjednica Republike i članovi uže obitelji; predsjednik Sabora. Moj sin, sportaš, ne ide tamo s tim babama i babcima; moja žena navrati tamo povremeno. Predstojnik ureda predsjednika je isto na popisu. Ako tamo ide Orsat Miljenić, ide s punim pravom.”

Vojska, novac, škola, religija i tisak u rukama su vladajućih klasa. U školama kod djece raspiruju domoljublje pomoću povijesti, opisujući svoj narod kao najbolji od svih naroda, koji je uvijek u pravu. Kod odraslih se isti osjećaj budi spektaklima, proslavama, spomenicima i domoljubnim, lažljivim tiskom.

- Lav Nikolajevič Tolstoj, Domoljublje i vlast (1900)

Ako slučajno pomislite da živite u državi lopova, popova, ulizica i poltrona, poduzetnika robovlasnika, lažnih doktora i uglednih kriminalaca, sjetite se i budite sretni što vas u toj državi zastupaju predstavnici *vašeg* naroda.

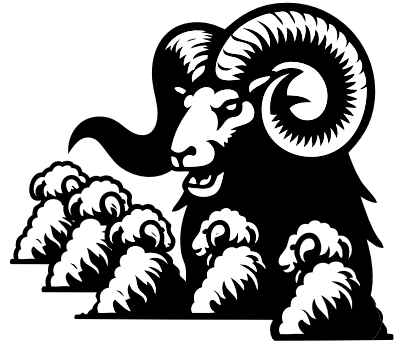

Ako ste u dilemi, dovoljno je zamisliti da umjesto “u mom kvartu živi puno Nepalaca i svi su vrijedni i simpatici” kažete “u mom kvartu živi puno Hrvata i svi su vrijedni i simpatici”.

Slično, umjesto “u mom kvartu živi puno Nepalaca i svi su lijenčine i kriminalci” recite “u mom kvartu živi puno Hrvata i svi su lijenčine i kriminalci”.

Postoje ljudi koji sav svoj intelekt, za koji imaju i ovjerenu potvrdu Zagrebačkog sveučilišta, uprežu u razotkrivanje sveg licemjerja ljevice i njene lažne brige za prava čovjeka, a onda mirne duše napišu da su za probleme hrvatskog društva krivi *dojdeki kaj su se dotepli iz selendre z jednim semaforom pak se delaju purgerima.*

paška
creska
krčka
rapska
istarska
cigaja
dubrovačka ruda
lička pramenka
dalmatinska pramenka

Netko bi se mogao zbuniti pa pomisliti
da u društvu u kojem lopovi viču “Drži
lopova!” nema lopova.

Mi smo se naviknuli na najgore gadosti,
na lopove, ubojice i podrepaše koji
postadoše ugledni građani, sve u ime
demokracije i nacije, jer je tako u svim
najnormalnijim zemljama svijeta, tako
nam rekoše s televizije.

Kad gledaš Hrvatsku radioteleviziju,
ispada da su kod nas svi spašavali Židove
osim partizana.

Ministarstvo vanjskih i europskih poslova Republike Hrvatske uputilo je petog svibnja 2022. prosvjednu notu Austriji zbog uklanjanja grba s prvim bijelim poljem sa spomen kamena Počasnog bleiburškog voda na Blajburškom polju. Napisali su i da je baš takav grb Hrvatsku predstavljao i u Habsburškoj monarhiji.

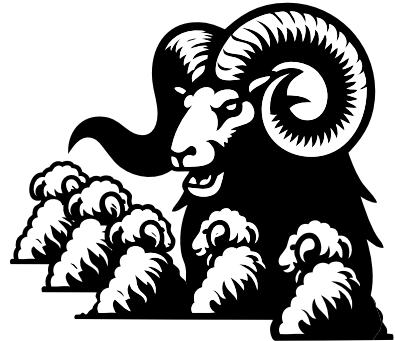
Povijest u Hrvata je uvijek tako suptilna, čovjek se baš iznenadi.

Hrvatski povjesničar Mario Jareb, 9. veljače 2022. izjavio je u programu Hrvatske radiotelevizije da kad su Hrvati imali dubrovačku književnost, “Srbi su eventualno imali nekakve gusle, rakiju i prasetinu”.

Općenito je poznato da su Hrvati drevna europska uljudba s finom kulturom i sjajnim povjesničarima, mnogima od kojih je poglavita činidba govoriti o tome kako Srbi imaju šiljate glave, piju rakiju, jedu prasetinu i guslaju.

Lažne mirovine, lažni doktorati, lažni
autoriteti, lažni heroji, lažna povijest.

I lažna budućnost.

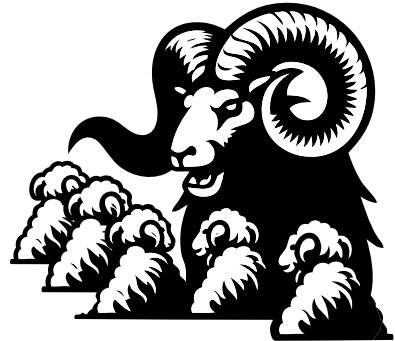

Nije pristojno ni politički korektno reći
domaći izdajnik. Treba reći *borac protiv*
komunizma.

Oni koji “osuđuju sve totalitarizme”
ujedno tvrde da je moguće povrijediti
“osjećaje hrvatskog naroda”.

Kad ljudi kažu da nešto treba prepustiti sudu povijesti to znači da se ne žele suočiti s grozotama koje upravo rade ili misle. Neka povijest, koja će se dogoditi mnogo kasnije tako postaje univerzalna isprika i njih se osobno uopće ne tiče te ih opravdava dok žive u miru s groznim djelima koja upravo čine i groznim mislima koje upravo misle. Njihove pojedinačne i vlastite grozote postaju tako dio veličanstvene zajedničke povijesti u kojoj će biti oprane i opravdane.

Jelačićevi dani

U Zaprešiću se polovicom listopada održavaju *Jelačićevi dani*, manifestacija kojom se grad ponosi svojom poviješću i banom Jelačićem koji se baškario po zaprešićkim Novim dvorima. Dani se najavljuju kao povratak u čarobni svijet minulog vremena uz bana Jelačića i njegovu suprugu. “Na prekrasnoj Aleji Đure Jelačića i ove će godine sve posjetitelje dočekati ban Josip Jelačić i njegova supruga Sofija. U pratnji dvorskih dama i gospode, vratit će vas u čarobni svijet krinolina i grofovskih odora, svečanih balova, mačevanja...”

Riječ je o nekoj vrsti karnevalskog ispunjenja vječne želje kmetova da obuku krinoline i da zamišljaju kako su konačno postali grofovi i grofice. Jer kmetovi obično ne žele da nema ni grofova ni grofica ni sluga ni kmetova – oni obično žele postati grofovi u grofovskim odorama i grofice u krinolinama koji će imati svoje kmetove. Žele plesati na balovima u pratnji dvorskih dama i gospode, u tom čarobnom svijetu kmetova, grofova i krinolina.

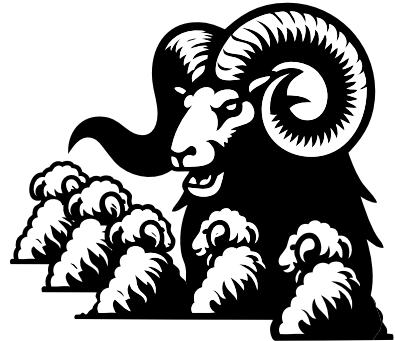

HDZ nam priopćuje da se “hrvatska država temelji na državotvornom učenju dr. Franje Tuđmana”.

Kad u Google upišete “temelji na učenju”, dobijete, među ostalim:

- temelji na učenju Sathya Sai Babe
  - temelji na učenju deset gurua
  - temelji na učenju samoga Isusa
- temelji na učenju osobe koja se zove Buddha
- temelji na učenju Maharishi Mahesh Yogija
  - temelji na učenju i djelima Rumija
  - temelji na učenju Yogi Bhajana
- temelji na učenju dr. Tuđmana (izjavio Tomislav Karamarko, 27. svibnja 2013.)

- Kako vidite preferencije hrvatskih birača?

- Vidim HDZ-ovce.

Vidim SDP-ovce.

Vidim MOŽEM-ovce.

Vidim MOST-ovce.

Vidim DP-ovce.

Vidim SDSS-ovce.

Vidim HSS-ovce.

Vidim HSLS-ovce.

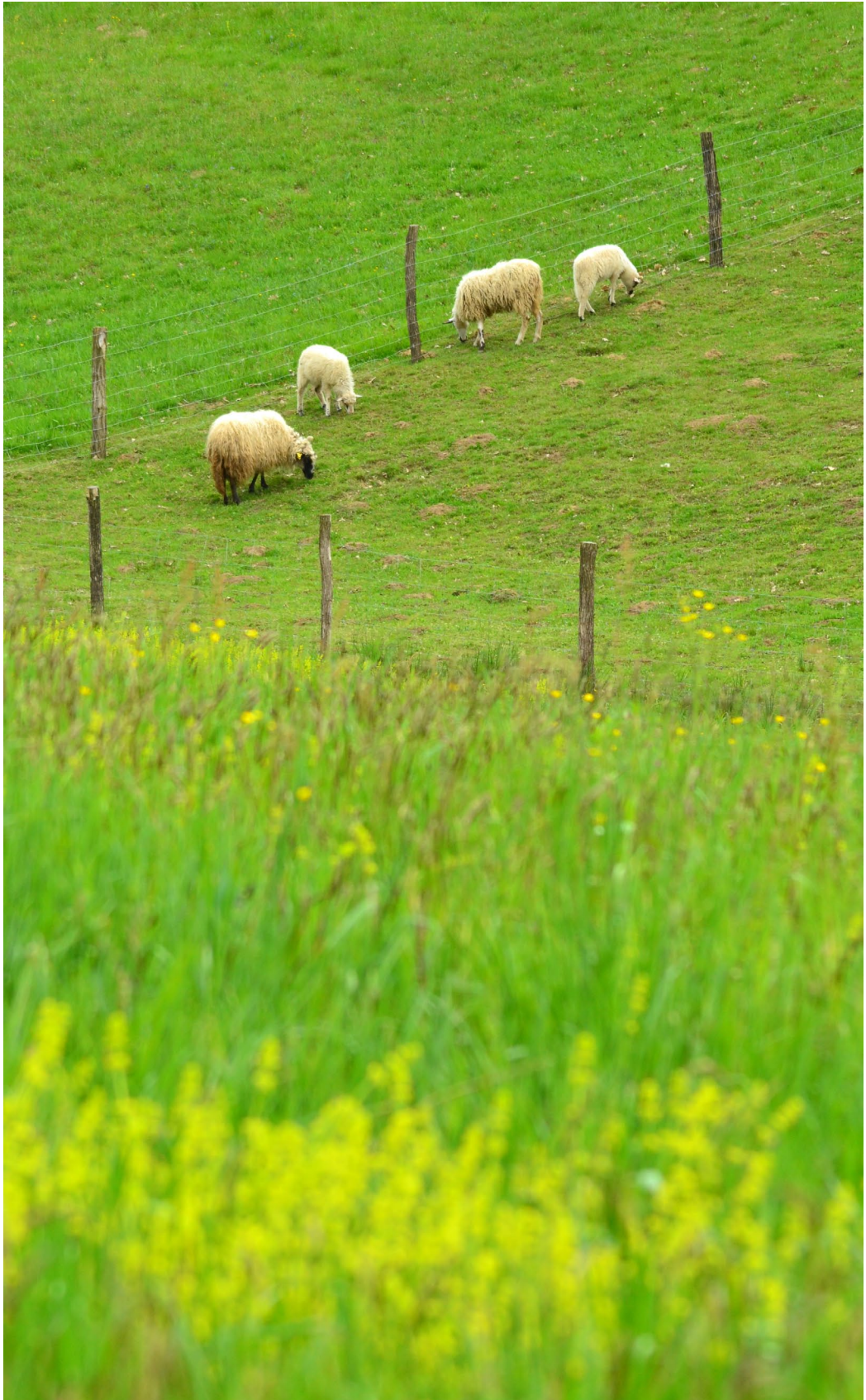
Vidim HNS-ovce.

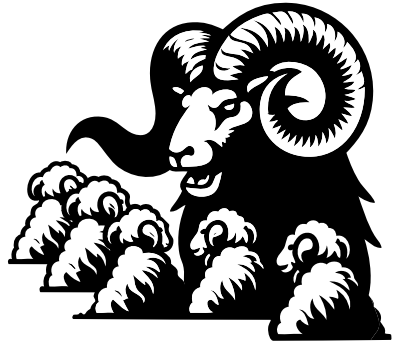
Vidim i bandićovce.

- Sve-ovce?

- Osim bandićevaca. Tu je izgleda došlo do neke zabune.

Hrvatska – zemlja u kojoj je Tim
Orešković bio premijer.

Liječe se vani, školuju djecu vani, a ovdje
bajaju kako ćete živjeti u najbogatijoj
zemlji svijeta ako ih izaberete.

HRVATSKA AD 2024

Odlaze, dolaze (uglavnom odlaze),
smjenjuju ih, mijenjaju ih
ali nikakve promjene nema.

Kotrljanje nizbrdo.

Prva se generacija hvalila robijom u
socijalizmu, druga bojovništvom, a treća
brojem godina kad se učlaniše u stranku.

TEMELJNI TEOREM HRVATSKE DEMOKRACIJE

Nikad neće biti toliko osramoćenih
domoljuba i HDZ-ovaca da se za one još
uvijek preostale ne bi moglo glasati.

Tip izade na izbore i zaokruži HDZ iz radoznalosti.

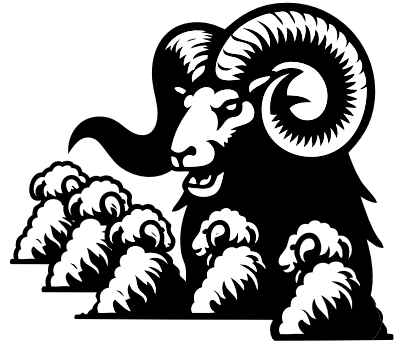

HRVATSKI POLITIČKI HAIKU

Po izlasku iz Remetinca
Ulaze žurno
U gigantske crne limuzine.

Nije li smiješno što hrvatski liberali, libertarijanci i ostali “individualci-kontra-kolektiva” toliko vole pozirati u odijelima, kravatama, leptir-mašnjama i plaštevima Habsburgovaca?

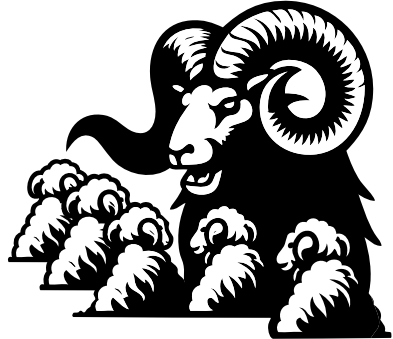

Postoje ljudi koji vole da ih se naziva riječima koje nose nekakav sadržaj, npr. liberal ili libertarijanac, naprosto zato što te riječi zvuče mnogo bolje nego npr. tupan.

U Hrvatskoj riječ “liberal” označava i onoga koji iznajmljuje radnike te prijeti svima koji se usude dignuti glavu u radnom vremenu, a da prije nisu za dopuštenje pitali svog iznajmljivača.

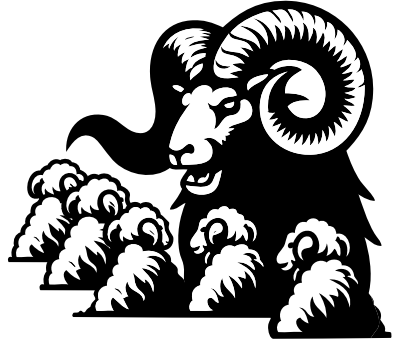
Ranije se to zvalo robovlasnik, ali danas je to tako *passee*.

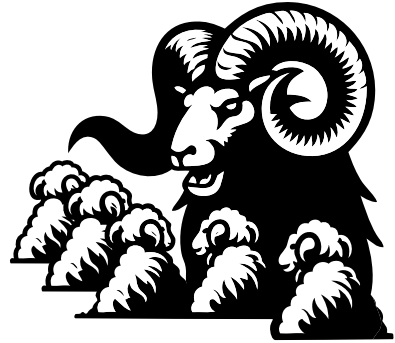
U Hrvatskoj ljevičarima nazivaju sve one koji nisu zadržali nacionalisti, a čak ni njih nema mnogo.

Divna je hrvatska progresivna scena.
Oni bi htjeli “naše dečke”, ali ne bi
htjeli Kolindu i Plenkija. Oni bi htjeli
domoljublje, ali ne bi htjeli Thompsona
i Bujanca. Oni bi htjeli nacionalizam, ali
samo malo, onako pristojno, kak’ se šika.

Kako to da postoje salonski ljevičari, a
ne postoje salonski desničari?

NISU TO OVCE

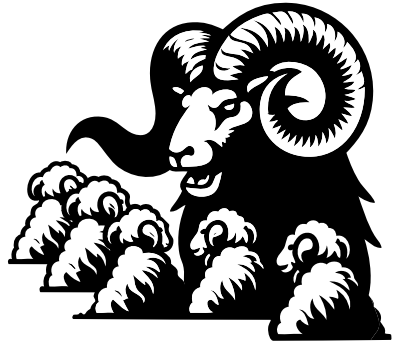
Donekle mlada gospođa zna
 Da nije uputno
Ovce nazivati ovcama
 Nije to uspjelo ni mnogo vještijima od nje
 I njih su na kraju
 Blejanjem dotukli na križu

Donekle mlada gospođa proziva
 Sve one raspiždene **ovčijom** naravi
 Zbog oholog uzvisivanja
 I manjka **ovčije** solidarnosti
 Ima u njenom prijekoru
 Nečeg dostojanstvenog
 I skoro mističnog
 Iako nije uspjelo ni onome
 Kojeg su na kraju
 Blejanjem dotukli na križu.

Donekle mlada gospođa
 Možda i nije **ovčiji** otkupitelj
 Ali ipak zna
 Da **ovce** daju sir i vunu
 A i glasaju se na izborima:
Beeeeeeee! Beeeeeeeeee!

Tip tvrdi da je Europejac, demokrat i katolik, a zapravo je najobičniji poltron. To mu je političko opredjeljenje.

DUKA: Imali smo jedno razdoblje u kojem su se nacionalizam i klerikalizam malo smirili, očito samo prividno. Možda i zbog cilja ulaska u EU.

ŠIBER: Sve je to bilo vidljivo i pod navodno lijevim vladama. I te su vlade radile puno ustupaka nacionalizmu, a pogotovo Crkvi i kapitalu te doprinijele sadašnjem stanju.

- odlomak iz intervjua s Antonijem Šiberom u Novom listu (Zdenko Duka, 30. prosinca 2017.)

Tip istetovira križ na zapešću i onda ga svima nabija na nos. Kaže (doslovno):

“Koliko antiKršćana u Hrvatskoj postoji, nemogu vijerovati, sramotno.”

DUKA: Da, samo Vatikanske ugovore službeno nikad ni jedna od značajnijih stranaka, pa ni SDP, nije dovela u pitanje. [...]

ŠIBER: Nisu ih doveli u pitanje, ali gdje smo sad? Pojavljuju se vjeroučitelji koji šire govor mržnje, a njih ne odabire i kontrolira škola, nego Crkva. Nitko tim ispadima stoga ne bi smio biti šokiran, pa ni ministrica. Kakve smo to sve utjecaje dopustili? Imamo, dakle, navodne filantropke, pa Crkvu, a s treće strane taj potpuno isprazni novogovor o sjajnoj obećanoj budućnosti i izvrsnosti, a ono što se realno događa je to da društvo postaje konzervativnije i da nazaduje.

- odlomak iz intervjua s Antonijem Šiberom u Novom listu (Zdenko Duka, 30. prosinca 2017.)

Klauni, cirkusanti, konjokradice,
vječni domoljubi, klerikalci, katolibani,
prodane duše, preobraćenici, lažni
menadžeri, lažni filozofi, lažni, a zapravo
pravi katolici, ksenofobni mudroslovi,
potpaljivači mržnje, zabranjivači u ime
ljubavi, vjeroučitelji u tijesnim majicama,
časne koje sviraju Thompsona na gitari,
u žutom spačeku, psihijatri, ali uredne,
a ne raščupane kose, iznajmljivači
parkinga u ime naroda, turbonarodnjaci,
obožavatelji korienskog hrvatskog,
dadaisti koje zovu ljevičarima, ugledni
uglednici poznati po tome što su
ugledni, rektori s mafijaškim ogrlicama,
slobodni da kleče, predšasnici,
najobičniji fašisti, orbano-slinavci,
trumpo-slinavci, čović-slinavci.

DUKA: Ako roditelji budu sprječavali da djeca u školi uče neke stvari, onda ćemo se odjednom vratiti u povijesno razdoblje prije europskog prosvjetiteljstva?

ŠIBER: Upravo tako. Pod zastavom ljudi koji se zaklinju u nekakve izvrsnosti i u 21. stoljeće, mi idemo u potpuno suprotnom smjeru. Kad govore o obrazovanju, oni govore o ‘izazovima tržišta’, o ‘konkurentnosti’ i ‘kompeticiji’, taj je novogovor prekrrio sve aspekte društva. Ne govori se više o solidarnosti i suradnji, o brizi za onoga tko je slabiji, o besplatnim lijekovima za bolesne. Istovremeno se roditeljima dopušta da određuju što je vrijednosno podobno za njihovu djecu i time se stvaraju dodatne podjele u društvu, poticane upravo od onih koji se zaklinju u zajedništvo. U zajedništvo s nekima, a ne baš sa svima.

A kad govorimo o vjeronauku u školama, on je danas silan identifikacijski pritisak i za djecu i za roditelje. To nije sadržaj koji je prikladan za izvođenje u javnim školama, a protura ga se i opravdava zajedno s informatikama i robotikama.

- odlomak iz intervjuja s Antonijem Šiberom u Novom listu (Zdenko Duka, 30. prosinca 2017.)

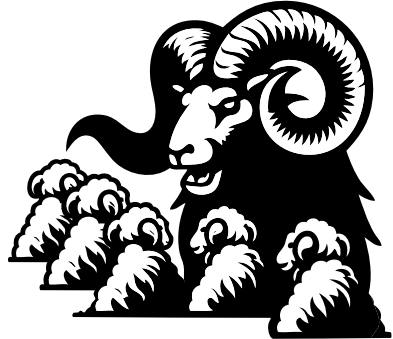

Kad kažu da škola mora udovoljavati zahtjevima tržišta pa je nazovu *škola za život*, onda poručuju da nema života ako ne udovoljava zahtjevima tržišta.

Nastavnica odgaja djecu da bespogovorno vjeruju u heroje slobodnog tržišta i poduzetništva i uči ih da trebaju postati baš kao i oni – pravi domoljubi. Djeca joj posve vjeruju jer im se heroji smješkaju čak i sa stranica udžbenika. Djeca izlaze iz škola i fakulteta dobro znajući da su svi oni koji imaju nešto protiv udarnika poduzetništva jugonostalgicari socijalističkog i uhljebničkog mentaliteta zbog kojih je u njihovoj zemlji mnogo gore nego što bi trebalo biti. Kad shvate da u svijetu blještavog poduzetništva i slobodnog tržišta sve baš i nije onako sjajno kako su ih naučavali, i dalje mrze sve i svakog, osim heroja svoje nastavnice.

Svatko piše knjige za djecu pa i ratni
zločinci.

“Politički režim definiran je, naposljetku,
vrstom čovjeka kakvog obično
proizvodi.”

- Jean Guéhenno, Dnevnik tmurnih
godina: 1940 – 1944; kolaboracija, otpor
i svakodnevni život u okupiranom
Parizu (2014)

Kad omladina primijeti da nema ni posla ni novca, uvijek se može utješiti onime što su im napričali o gadnoj Jugoslaviji.

Najveći uspjeh indoktrinacije je kad i sluge zastupaju ideologiju gospodara.

Tip vikne:

“Otkaze! Svima otkaze!”

a raja uzvrća:

“Tako je! Otkaze! Svima otkaze! Uraaaa!”

U Hrvatskoj, a i šire, ljude koji navodno ozbiljno govore o novcu narod doživljava kao pametne, čak i kad su notorni glupani.

Kad kažeš “što mi to plaćamo?!” i “novac poreznih obveznika”, u očima naroda odmah izgledaš nekako pametnije.

Ako čujete hijenu da se buni zbog podjele mesa, imajte u vidu da hijena to ne radi zbog pravde, nego zbog svog komada mesa.

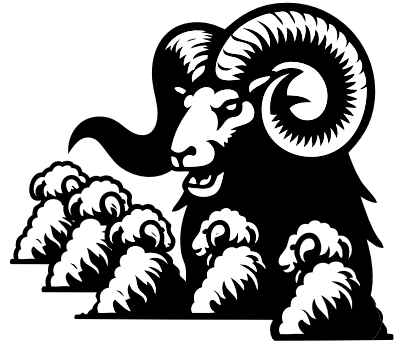
Treba oporezovati najsiromašnije zato da bi najbogatiji mogli pokrenuti posrnulo hrvatsko gospodarstvo.

Tip dođe u banku i pred očima cijele javnosti zagrabi izravno iz sefa milijune u džep i naprosto ih preda svom sinu. Hipnotizirani građani pred bankom zadržani su tatom i sinom i njihovim poduzetničkim duhom koji im je omogućio da budu tako bogati te se nadaju da će i oni postati jednako bogati, samo ako budu uporno štedjeli.

Tipovi šljakaju za izrabljivača, sretni da mogu napisati pokoju liniju koda i uvjereni da ih to čini nadmoćnim onim gadnim uhljebima kojih je u svakom trenutku na bolovanju barem 3 %. Oni ne misle da je njihova svakodnevna šljaka bez stvarne mogućnosti za bolovanje ponižavajuća i ni ne sanjaju da u vezi s tim nešto promijene. Umjesto toga, oni žarko žele da uhljebi iz javnog sektora uvijek budu na svom poslu i nikad ne idu na bolovanje. Kao i oni.

Pojašnjenje Novogovora: *uhljeb*

U Hrvatskoj svakako postoje *uhljebi*. To bi mogli biti, recimo, oni koji s iskaznicama partija sjede u upravnim vijećima izmišljenih agencija ili s političkih pozicija razvaljuju industriju koja je prije njih dobro poslovala zbog par posotaka koji će završiti u njihovim džepovima.

Uhljebi su i oni koji namješteni s političkim blagoslovom u razna vijeća javnih institucija prodaju svoju robu istim tim institucijama i ostatku javnog sektora.

Uhljebi bi mogli biti i oni koji uništavaju sigurnost posla i bivanja stotinama radnika, proglašavajući ih uhljebima, da bi ih mogli za svoj račun iznajmljivati istim onim tvrtkama koje su ih otpustile.

Uhljebi su i oni koji dobivaju novac iz državnog proračuna podučavajući, liječeći ili istražujući te ih paralelno uzimaju za svoje privatne tvrtke u kojima konkuriraju tom državnom sektoru koji ih plaća, nazivajući sve one iz javnog sektora uhljebima, a svoju djelatnost poduzetništvom, diversifikacijom ili nekom od riječi koju su izmislili da prigodno zamagle svoju rabotu.

Uhljebi bi mogli biti i oni koji su javni sektor cijeli život iskorištavali za svoj interes, trpali plave kuverte u džepove dok su još u socijalizmu radili tom sektoru i tako postali ljudi od ugleda i časti, poduzetnici, vlasnici i kraljevi, a sad vas oni i njihova djeca proglašavaju socijalističkim uhljebom i jugonostalgicarom.

POUKA: Potražite uhljebe, samo ne nužno tamo gdje vam sa svih strana pokazuju prstom na njih. Pogledajte malo što i tko stoji iza prsta.

Tip odlučno zahtijeva da se novac koji nikad nije uplatio u proračun ne baca na tržišne gubitnike.

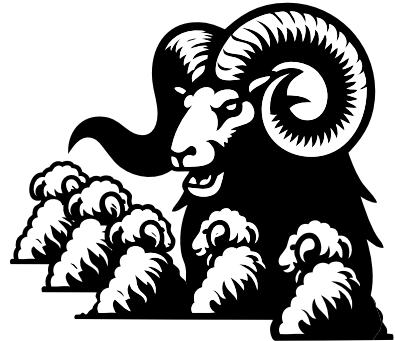

PERIĆ: Spomenuo si vraćanje novca u javnost. Da se zamijetiti kako je pojam javnog interesa i koncept *javnog* bilo čega gotovo nestao.

ŠIBER: Javni interes nam se prikazuje kao izmišljotina zato što se ne može monetizirati. Javno nestaje jer je definiranje koncepata i propagande u rukama moćnih koji ulažu u proizvodnju onoga što je Gramsci nazivao “zdravim razumom”. Sav se njihov interes prikazuje kao navodno “zdrav razum”, kao skoro prirodno-znanstvena nužnost. Tako je danas posve normalan i naširoko prihvaćen i utvuljen stav da oni najbogatiji budu oslobođeni poreza. To je zdrav razum, zar ne? Tako je i javni interes postao prosta riječ. [...]

To su globalni trendovi, ali kod nas postoji i poseban otpor prema javnom i zajedničkom zbog ciljano stvaranih asocijacija na prošli sustav koji je označen kao vječni neprijatelj i tamnica naroda. Sve to u interesu profitera, političara, nacionalista, Crkve. Danas više u javnosti skoro da i nemamo ljude koji o javnome drukčije promišljaju. Više nema ni okvira i koncepata u kojima bi se moglo drugačije razmišljati i komunicirati takve ideje, a i to je zasluga obrazovanja i propagande, naravno.

- odlomak iz intervjua s Antonijem Šiberom za H-Alter (Ivana Perić, 15. lipnja 2018.)

Ljudi su naučeni da se boje da će im život i novac oteti migranti i gladna djeca, a ne bankari, CEO-i, menadžeri i kapitalistički lopovi, iako ona dvojica s vrha imaju koliko i sva gladna djeca i migranti zajedno.

“Svatko ima pravo na životni standard koji omogućuje zdravlje i dobrobit njega samoga i njegove obitelji, uključujući prehranu, odjeću, stanovanje, medicinsku skrb i potrebne socijalne usluge, kao i pravo na sigurnost u slučaju nezaposlenosti, bolesti, nesposobnosti, udovištva, starosti ili nekog drugog nedostatka sredstava za život u okolnostima koje su izvan njegove kontrole.”

- Prvi stavak Članka 25 Opće deklaracije o ljudskim pravima usvojene i proglašene na Općoj skupštini Ujedinjenih naroda, Rezolucijom 217 A (III), 10. prosinca 1948.

Kapitalizam nije samo ekonomski model nego i sustav vrijednosti. Kad ga hvale i utuvljuju onda govore o *kompeticiji*, *izvrsnosti*, *poduzetnosti* i *uspjehu*. Sve su te riječi eufemizmi iza kojih se skriva temeljna kapitalistička vrednota.

Pohlepa.

Vrline hrvatskog turizma

Sve se vrline hrvatskog turizma i kvalitete hrvatskog ugostiteljstva najbolje vide kad je sezona u Dubrovniku. Tako su 2021. godine u jednom dubrovačkom lokalnu goste upozoravali da moraju potrošiti minimalno 300 kuna ako ondje žele sjesti za stol. “Oni bi meni s dva soka sjedili za stolom tri sata”, rekla je tom prilikom gospođa vlasnica koja je majstorski odmjerila goste i zaključila da neće potrošiti koliko bi ona htjela. “To je svugdje u svijetu normalno!”

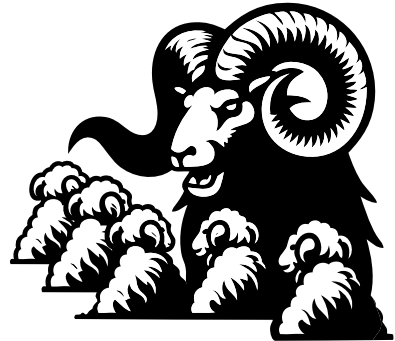
Hrvatski je turizam, naravno, na samoj fronti svjetskih trendova. Tako se u sezoni 2021. raspravljalo i o tome bi li oni koji plate pizzu istu uopće morali i dobiti te je potom pojesti. Mnogi vlasnici hrvatskih restorana i pizzerija na Jadranu tvrdili su da ne bi te da je to tako u svim normalnim turističkim zemljama.

U jednoj slastičarnici u Zadru gospođi su decilitar vode naplatili dvije kune. Poslije su medijima poslali obavijest o vrhunskoj tehnologiji koju primjenjuju u svom lokalnu:

Voda koja se dodatno naplaćuje prolazi kroz posebne filtere radi uklanjanja nečistoća te se tretira UV lampama radi uklanjanja bakterijskih onečišćenja.

Vlasnici slastičarnice su Del Boy i Rodney. Za još koju kunu, gospođi bi izračunali i biološku dob.

Ljudi inače dolaze na divni hrvatski Jadran da se kupaju u govnama. Oni sa skupim jahtama voze slalom među potocima kanalizacije da nađu naizgled čistu uvalu gdje mogu opaliti fotku za Instagram.

Postoje neke, valjda afričke ili oceanijske zemlje, u kojima stanovništvo gladuje ako im ne dođu turisti. Stoga oni čitavu godinu strepe hoće li im doći turisti i koliko će ih doći te koliko će noćenja ostvariti i prosječno dnevno potrošiti.

U tim zemljama, valjda afričkim ili oceanijskim, nema nikakve industrije niti bilo kakve druge aktivnosti koja bi stvarala nekakvu vrijednost, nego samo iščekuju turiste o čijem dolasku suštinski ovise. To se događa u Africi ili Oceaniji, zato što oni nisu imali prilike da prođu kroz civilizacijski i industrijski razvoj karakterističan za zemlje Europe pa sad samo ugošćuju bogate Europljane i Amerikance koji na njih gledaju kao na egzotiku, potpuno izvan civiliziranog i industrijskog svijeta u kojem žive.

“Političar bi danas trebao biti menadžer.”

- Željko Kolar (SDP), krapinsko-zagorski
župan, 9. siječnja 2018.

Lijepo li je biti socijaldemokrat s
menadžerskim ugovorom.

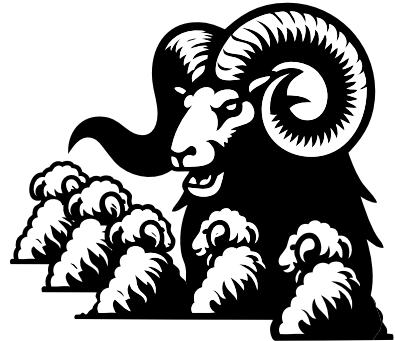
DUKA: Mislite – došlo je vrijeme općeg plaćanja računa?

ŠIBER: Tako nešto. Kad, recimo, spomenete Agrokor, to nije stvar samo od ove godine. Plaćaju se i povijesni računi. Agrokor je rezultat onoga što se događalo u 90-ima kad je ono za što smo mislili da je naše – postalo njihovo. Bila je to pretvorba na prepad i pod oružjem, ogromni protok novca u društvu. Pojedinci su postali gospodari stvarnosti, uz političku podršku.

DUKA: Ratno i postratno stanje tome je i te kako pogodovalo?

ŠIBER: Apsolutno, taj je novi poredak iskoristio traume ljudi koji su izgubili sve, a dobitnici su svoje besramno bogaćenje sustavno uklapali u narativ o novom, boljem društvu. Sada sve to vrije. Kao i nacionalizam krvi i tla i klerikalni pogled na društvo. I to je octeno vrenje iz 90-ih.

- odlomak iz intervjua s Antonijem Šiberom u Novom listu (Zdenko Duka, 30. prosinca 2017.)

U Hrvatskoj Prvi maj nije praznik rada
nego obljetnica vojno-redarstvene akcije
Bljesak na kojoj se nose crne majice s
oznakama *Za dom spremni!*

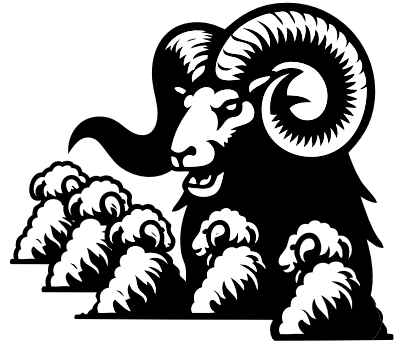
Narod, naravno, misli da je to posve
normalno.

Pravi se domoljub grozi nacionalnih
podjela i kad je u klasnim podjelama na
samom dnu dna. Domoljubi s vrha ga u
tome bodre.

Voltairea od devedesetih (pogrešno) navode uvijek u onom dosadnom, kvazitolerantnom tonu koji mu zapravo i ne pristaje: *Ne slažem se s Vama, ali uvijek ću braniti Vaše pravo, bla, bla, bla.*

Zašto se, recimo, nikad ne čuje: “Teško je osloboditi budale iz okova koje obožavaju.”

Tip želi živjeti u državi gdje postoje visokoobrazovane čistačice, koje mogu napisati dopis na engleskom, sastaviti Word dokument i tablice u Excelu, odgovarati na telefonske pozive iz Nizozemske i još stići počistiti WC. Žali se kako je Hrvatska zemlja lijenih i nekorisno obrazovanih uhljeba u kojoj takve djelatnice ili ne postoje ili ne žele raditi. Kad bi takve našao, velikodušno bi im platio sve te aktivnosti u iznosu koji odgovara svakodnevnom čišćenju WC-a i ureda. U njegovoj privatnoj firmi, prekrasnoj crvenoj gljivi muhari izrasloj na gnojištu industrije razvaljene i opljačkane u devedesetima, sočno financiranoj i poticanoj javnim sredstvima, takve sposobnosti nazivaju fleksibilnima, s obzirom na promjenjljive uvjete na tržištu rada.

Ako vam je neobično što netko mlađi od četrdeset godina ima pedeset milijuna eura imetka, to je zato što ste zavidni i nesposobni.

Sve će ti oprostiti, osim uspjeha

U Hrvatskoj će vam sve oprostiti osim uspjeha.

- Dragan Kovačević, 15. 12. 2020.

Neki mi u Hrvatskoj ne mogu oprostiti uspjeh.

- Nadan Vidošević, 4. 10. 2009.

Sve se može oprostiti, ali uspjeh i pokušaj da budete drugačiji, to ne.

- Jadranka Todorčić, sestra Ivice Todorčića, o svom bratu, 18. 10. 2017.

Ali je isto tako istina da će ljudi sve oprostiti prije nego uspjeh.

- Ante Todorčić, 4. 10. 2010.

Jednostavno mi ne mogu oprostiti uspjeh i ruše me!

- Branko Uvodić, 31. 7. 2021.

Sve ti mogu oprostiti samo ne USPJEH!

- Branko Grčić, 19. 4. 2015.

Očito se radi o staroj hrvatskoj poslovi "sve možemo oprostiti, samo ne možemo uspjeh".

- Ante Sanader, 27. 9. 2019. u obrani kandidature Dubravke Šuice za potpredsjednicu EU komisije

Uvijek postoje oni koji vam ne mogu oprostiti uspjeh i pristojan izgled.

- Marina Lovrić Merzel, 26. 11. 2013.

Što god napraviš pozitivno, naravno imate često ljudi koji su iznimno negativni, koji, ono što se kaže u Hrvatskoj, je to da će ti sve oprostiti samo ne uspjeh.

- Nenad Bakić, 29. 3. 2018.

U Hrvatskoj će vam oprostiti sve osim uspjeha.

- Gordan Lauc, 18. 10. 2021.

Izvršnost je ideologija.

Centar gradonačelničke izvrsnosti

Ovo je prva od četiri faze u uređivanju pješačkog centra izvrsnosti.

- Milan Bandić, izjava povodom otvaranja radova na Trgu žrtava fašizma, 19. 2. 2018.

Kao gradonačelnik, a zapravo tek prvi među jednakima, već više od desetljeća borim se da izvrsnost, konkurentnost i sigurnost zavlada ovim prostorom.

- Milan Bandić, gradonačelnik Zagreba, tekst s tadašnjih web stranica Grada Zagreba.

Kada dođete u Institut Ruđera Boškovića stigli ste u centar hrvatske znanstvene izvrsnosti.”

- Milan Bandić, izjava prilikom otvaranja Jedinice za procjenu biološkoga potencijala supstanci iz mora i slatkih voda na Institutu Ruđer Bošković, 6. 12. 2019.

Nakon rekonstrukcije tamo će ponovno biti centar filmske izvrsnosti.

- Milan Bandić, izjava dana dan nakon prosvjeda građana protiv zatvaranja kina Europa, 6. 4. 2019.

Taj će dio grada postati centar izvrsnosti, moderna četvrt.

- Milan Bandić, izjava na svečanoj akademiji povodom 110. obljetnice Zagrebačkog vele-sajma, najavljujući njegovu obnovu, 14. 11. 2019.

Grad Zagreb ulaže 600 milijuna kuna u urbanu izvrsnost metropole.

- Milan Bandić, izjava u emisiji *Nedjeljom u 2*, 1. 7. 2012.

Nakon što se s Branimirove tržnice uklone limeni kiosci i oni koji rade na crno, bez rješenja, projekt Branimirove tržnice bit će najljepši u Hrvatskoj, centar tržne izvrsnosti.

- Milan Bandić, izjava o projektu obnove Branimirove tržnice, 16. 7. 2015.

Ja sam za kulturni standard izvrsnosti.

- Milan Bandić, izjava u emisiji Zagrebi po Zagrebu povodom imenovanja Ljiljane Štokalo za ravnateljicu Zagrebačkog kazališta lutaka, ožujak 2013.

Na tom ćemo prostoru, na trideset osam tisuća četvornih metara sagraditi sadržaje kulturne izvrsnosti grada.

- Milan Bandić, najava projekta razvoja parcele parka Brezje preko puta zgrade Gradske uprave, 14. 10. 2015.

Ovaj projekt je dokaz zdravstvene i znanstvene izvrsnosti Republike Hrvatske.

- Milan Bandić, izjava prilikom polaganja kamena temeljca za gradnju Centra za sigurnost i kvalitetu hrane Nastavnog zavoda Dr. Andrija Štampar, 31. 7. 2019.

U Sopnici Jelkovcu, naselju po mjeri čovjeka, niknut će jedan pravi centar izvrsnosti, tolerancije, razumijevanja, solidarnosti – centar jednakih mogućnosti i šansi. Na tome nećemo štedjeti.

- Milan Bandić, izjava prilikom potpisivanja sporazuma između Grada Zagreba i udruga koje brinu o osobama s invaliditetom, 16. 7. 2014.

Na tom potezu Kajzerice gdje se radi SEECCEL, gdje će se raditi Dom invalida i Obrtnički centar će biti i centar obrtničke izvrsnosti grada Zagreba.

- Milan Bandić, izjava prilikom raspisivanja natječaja za dodjelu financijskih potpora obrtnicima, 20. 2. 2017.

Kada smo Bundek završavali 2004. prije petnaest godina, ovdje je bilo bejzbol igralište te smo rekli da ćemo ovdje napraviti obrazovni centar izvrsnosti i to se ostvaruje.

- Milan Bandić, izjava prilikom polaganja kamena temeljca za izgradnju dječjeg vrtića u Središću, 17. 9. 2019.

Od kada smo kupili ovu zgradu, punih jedanaest godina sanjamo, a danas se konačno vide konture budućeg centra glazbene izvrsnosti, te sam uvjeren da su najsretniji upravo profesori i studenti.

- Milan Bandić, izjava dana u obilasku gradilišta Muzičke akademije, 9. 4. 2013.

Sretan sam što ćemo danas otvoriti najmoderniju dvoranu koja u sebi sadrži funkcije akustike, estetike i svega što demonstrira glazbenu izvrsnost ovdje u hramu glazbe.

- Milan Bandić, izjava dana na svečanom otvorenju Koncertne dvorane Blagoja Berse,
12. 1. 2016.

Stvaranjem energetske i ekološki prihvatljive zelene bolnice Grad Zagreb dokazuje svoju izvrsnost u europskim projektima.

- Milan Bandić, predstavljanje projekta samoodrživosti Dječje bolnice Srebrnjak, u prisustvu tadašnjeg ravnatelja Bore Nogala*, 11. 11. 2015.

Svatko tko bude radio na toj izvrsnosti dobit će papire.

- Milan Bandić, izjava povodom početka izgradnje fontane na Britanskom trgu,
5. 10. 2016.

* Kad je 6. 12. 2019. ravnatelj Nogala smijenilo Upravno vijeće bolnice na čelu s predsjednicom Anom Stavljenić Rukavina, članicom stranke Milana Bandića, gradonačelnik Bandić je izjavio "da je smijenjenom ravnatelju Dječje bolnice Srebrnjak Bori Nogalu nuđio da ode bez pompe ali da ju je on sam htio".

Izvrsnost je mamac za budale, “čarobna riječ sveučilišne didaktike posuđena iz manje zahtjevnih seminara za stručno usavršavanje u poduzećima” [Liessmann] i potvrda o oprostima grijeha. Koriste je sve političke opcije, ovisno o pogodnom trenutku i afinitetu publike.

Izvrsnost je posljednje utočište hulja.

Između provincije i provincije

Zar nije iritantna ta *happy happy* spika o Hrvatskoj kao o zemlji ogromnih nerealiziranih mogućnosti, divne i obrazovane mladeži koja će nas sve spasiti, pogotovo nas odrasle u jednom drugom sistemu (gdje su se, inače, školovali ti koji o tome govore, da mi je samo znati)? Te *razlike u mentalnom sklopu* koje se mjere *svjetlosnim godinama*, ti mokri snovi o obrazovanoj i uljuđenoj Hrvatskoj, koja nas eto već čeka iza ugla, samo treba neki curriculum sastaviti? Taj provincijalni *Weltschmerz za Mitteleuropom* i razvijenim svijetom kojem pripadamo, a, eto, nikako da u njega uletimo. Zar nije sve to izrazito iritantno, pogotovo što dolazi i s “lijeva” i zdesna, podjednako otrcano i preslađeno?

Zar nisu iritantni ti dezinficirani otkupitelji, “naši ljudi” koji se otrgnuše ovoj letargiji pa se sa zaradama na tržištima kapitala i s licencijama uglednih stranih sveučilišta i akademija, gonjeni beskrajnim domoljubljem i filantropijom vratiše da nama bijednima objasne kako je u velikom svijetu i kako smo indoktrinirani socijalizmom, kako se u najnaprednijim sredinama ni ne naplaćuje porez i da odatle slijedi sve bogatstvo. Kako uspješni ljudi imaju i uspješne navike, kako su uvijek optimistični i entuzijastični i kako uvijek izbjegavaju ovakve kao što smo mi, pritisnute poviješću i krvlju, pesimistične i depresivne nakon što smo vidjeli ljudsko zlo i mržnju i svjedočili da se i najslade rečenice začas pretvore u kletve. I kako bi Hrvatska bila mnogo bolja zemlja da nema ovakvih kao što smo mi, koji samim svojim postojanjem onemogućavamo njenu sjajnu budućnost i pripadnost tom divnom svijetu napretka i civilizacije, poduzetnih i kreativnih ljudi s vječnim smiješkom na licu, koji uvijek gledaju samo unaprijed. I kako se u uspješnim zemljama zakoni provode, a vlakovi nikad ne kasne.

Zar nije iritantna ta (malo)građanska, provincijalna opsesija redom, zakonom i vlakovima koji nikad ne kasne, čak ni kad voze Židove na stratište?

Zar nisu iritantni svi ti naši sugrađani koji smatraju da i oni pripadaju tom sjajnom i zašćerenom svijetu Zapada, premda su beskrajno netalentirani i nesposobni, dozlaboga ksenofobni i zatucani, koji mrze bližnjega svog zato što je isti kao i oni. Ali i oni u sav glas odobravaju lažne otkupitelje, jer oni, kao ni otkupitelji, zapravo ne pripadaju ovdje, među ove koji su baš isti

kao i oni sami. Oni zapravo pripadaju u jedan posve drugi svijet, gdje bi bili nešto posve drugo od ovoga što su ovdje i gdje ih okolina od ovih drugih, koji su posve isti kao i oni, ne bi sputavala u ostvarenju njihovih silnih potencijala koji se nikad neće ostvariti. Zbog Josipa Broza, socijalističkog mentaliteta, Srba, Balkana, partizana, ustaša i partizana ili katolibana, tu im se ukusi ponešto razlikuju, ali ako išta povezuje i jedne i druge i treće onda je to taj žal za svijetom kojem pripadaju i u koji nikako da se integriraju, da konačno kroče u tu sjajnu budućnost koja svjetluca i izaziva, a nikako da dođe već stoljećima.

Na Zagrebačkoj školi ekonomije i menadžmenta nude doktorat iz poslovne administracije (Doctor of Business Administration), u suradnji sa sveučilištem neobičnog imena, koje, moguće je, dobro zvuči na službenim domjencima.

Kažu da je taj “doktorski studij odličan izbor za osobe na rukovodećim pozicijama koje se žele formalno obrazovati na najvišoj akademskoj razini”.

RADIĆEVSKI HAIKU O OVCAMA

Ovce u magli
U magli ovce, u magli
Ovce u magli

Kako prepoznati HR građanina

Kulturni i civilizirani hrvatski građani poznati su po tome što na svadbama plešu *menuet*.

I ovo su neki od znakova koji mogu pomoći da se prepozna hrvatska kulturna i civilizirana elita:

- najveća je uvreda jednog kulturnog građanina drugome, reći da “nema kućni odgoj”; građani su zapravo prilično infantilni.
- često spominju vjekovnu pripadnost Hrvata Europi te kulturnom i civiliziranom svijetu; to govore barem od devedesetih i kažu kako je bilo dosta kojekakvih seljačina i partizančina koji su s gunjevima došli u Zagreb i prekinuli tu drevnu tradiciju.
- neki se od njih pak predstavljaju kao antifafašisti, ali svejedno ne podnose “dotepence”.
- čim čuju da netko ima pariški doktorat, odmah za njega kažu da je divan čovjek.
- političkim centrom smatraju kad netko pjeva ustaške pjesme po svadbama, ali u crkvenom bendu.
- odličnom hrvatskom književnošću smatraju onu koja je nagrađivana na festivalima kulturnih i civiliziranih zemalja.
- drže do izvjesnog intelektualnog nivoa u hrvatskoj poeziji i politici i oduševljava ih sljedeći, silno uman tekst:

Sebenastalošću svijeta na više ili manje racionomorfani način utemeljuje se povlašten status autonomije mudrosti svijeta koja počiva na postulatima nepotrebnosti postavljanja pitanja, kako o metafizičkom uzroku nastale stvarnosti cjeline svijeta, tako i o nužnosti isključenja pitanja o Bogu.

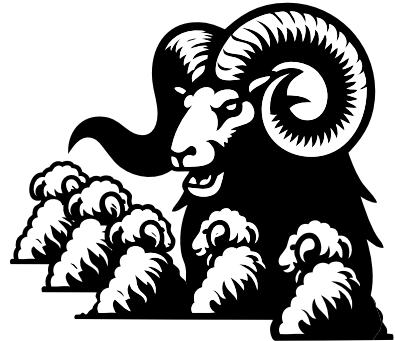

Obmanut će neznance i one lakovjerne,
al' sav svijet zna da taj se gnus u društvu penje
na sam vrh tek uz podlost i uz nepoštenje!
Zbog naglog uspona tog pripuza, te blune,
sav častan svijet crveni, a tek se rijetki bune!
Zaludu mu vi rekli i kakav je i što je,
on oholo i drsko i dalje tjera svoje!
Nazovite ga javno huljom, gnjidom, gadom,
svi će vam pljeskati, a ipak će ga, kradom,
i dalje zvati k sebi, da se s njime druže,
da mu se dive, da ga časte, da mu služe!
I ako neku počast mora spletkom steći,
pobijedit će sve premce, bit će od svih veći!

- Molière, Mizantrop (1666)

Postoji u Hrvatskoj, a to je i svjetski trend, klasa ljudi koji sebe nazivaju mislećima, intelektualcima, a sve što rade je da najgore predrasude, mržnju, nacionalizam i ksenofobiju oblače u učene i lijepe riječi. Svugdje su dotični iznimno popularni jer izrastaju na velikoj podlozi onih koji mrze, ali ne znaju o tome slatkorječivo i “učeno” divaniti pa im se i njihova mržnja, kad čuju “misleće”, učini kao nešto veličanstveno.

Jedan od najpopularnijih žanrova u Hrvata je šovinistička kenjaža koja se predstavlja kao mudroslovlje.

“Moj je favorit Miroslav Škoro
Zato što mudro zbori
Pametno tvori
Gotovo mojim duhom diše
I razumljivo piše
A nadasve lijepo pjeva
Posebno u duetu s Thompsonom onu
‘Sude mi.’”

- akademik Ivan Aralica, pjesma
napisana prigodom predsjedničkih
izbora 2019. godine, kao podrška
kandidatu Miroslavu Škori

Hrvatska ugledna trulež

Ugledni liječnici koji koriste javne ustanove i povelike javne plaće da pacijente preusmjere u svoje privatne klinike, inače ih ni ne operiraju ili ih puste da čekaju dok ne umru.

Rektor najvećeg javnog sveučilišta koji je ujedno i vrhovni arbitar Starokatoličke crkve. Isti taj rektor koji se, zajedno sa suprugom, cijepi preko reda kod profesora stomatologije koji sanja HAZU.

Ugledni akademici koji su postali akademici sređujući preglede, cijepljenje i operacije onima koji su ih lansirali na put savjetnika premijera i predsjednika i arbitara u povijesnim bespućima iako veze s poviješću nemaju. Predsjednik nacionalne akademije koji je arhitekt i koji bespravno gradi balkon pred očima svih stanara, na zgradi koja je zaštićeno kulturno dobro, a takvu rabotu naziva “visećim vrtom” i za nju konačno i dobiva urednu građevinsku dozvolu.

Plagijatori voditelji znanstvenih centara izvrsnosti u kojima se okupila najfinija znanstvena krema, zajedno s onima koji su sjedili po vijećima i povjerenstvima koji su centre i odobrivali.

Ugledni poduzetnici, borci protiv uhljeba koji su bogatstvo zaradili prodajući po visokoj cijeni WC-papir bolnicama, sjedeći istovremeno u upravnim tijelima javnog zdravstva. Ugledni poduzetnici koji i danas sjede po brojnim upravnim i nadzornim tijelima uprihodujući tako više od 100000 eura plaće zahvaljujući diplomi za menadžment s privatnog banjalučkog “univerziteta” i hrvatskom doktoratu. Isti taj predsjedava usput i tijelom koje nadgleda rad Sveučilišta u Zagrebu.

Zagovornici novog vremena, obrazovanja i tehnologije, savjetnici predsjednice koji jeftino iznajmljuju radnike.

Biskupi koji javno zahtijevaju da *Za dom spremni!* bude službeni pozdrav Hrvatske vojske. Popovi, časne sestre, i vjeroučitelji-egzorcisti u školama koji marljivo izrezuju *tumor komunizma* iz hrvatskog društva.

Vjeroučitelji u javnim školama koji djecu vode da vide neraspadnute svece kako daju modne savjete. Isti ti vjeroučitelji koji postaju saborski zastupnici. Sindikati školstva i znanosti koji iste te vjeroučitelje uz sveopće odobravanje guraju u prve redove u borbi za svoja prava, iako vjeroučitelje u javnim školama biraju biskupi, bez javnih natječaja.

Dekani nefunkcionalnih fakulteta na kojima predaju neznalice, iako službeno odobreni izvršnici, koji sebe i svoje biraju u zvanja i lansiraju na upravljačke pozicije, sve po babi, kumovima i stričevima. Isti ti dekani koji za rektora biraju samo onoga koji će im garantirati ugled.

Fakulteti koji su postali poligoni za ucjene, maltretiranje i izživljavanje na kojima najbolje profitiraju psihopati dobro uvezani u crkvene, akademske i političke sfere.

Glavna ekspertica u borbi protiv koronavirusa koja ljude koji se okupe u grupicama naziva bioteroristima, a sama odlazi mrmljati na javnoj misi, pred katedralom, uzdignuta na govornicu pred ljudima koji krše sva epidemiološka pravila koja dotična zagovara, a poslije toga ode pričati na javnu televiziju o groznim novim sojevima virusa o kojima je nešto načula. Ista ta ekspertica koja u javnu instituciju u kojoj je ravnateljica postavlja kapelicu i tvrdi da je samo pola na liječnicima, a pola je na dragom Bogu. Amen.

Javna televizija koja služi isključivo interesima klika, koja ugošćuje samo ugledne bezveznjake da blagoglagolje uglavnom gluposti, uvijek pazeći da ne kažu nešto istinito što bi moglo koga pri moći zasmetati. Javna televizija i radio na kojima su udarne vijesti crkvene, a misa svakodnevna.

Političari koji, osim osobnog interesa, nemaju ni najmanje ideje kamo bi i kuda ova država trebala ići, a dobro znaju da u društvu koje su stvorili to i nije važno pa kao političke kandidate nominiraju pjevače narodnjaka, vjeroučitelje s vizijama svetaca, K1 borce i seoske zabavljače, kasno u birtiji kad se svi podnapiju pa se smiju i kad ništa nije smiješno.

Ugledni kulturnjaci i najizvođeniji šovinisti koji, čim se za to ukaže prilika, prokazuju kolege miješane krvi i skarednog svjetonazora te zahtijevaju da im se daju otkazi.

Ugledni znanstvenici s inozemnim sjajem koji dolaze ovdje otvarati menadžerske škole i na tome dobro zaraditi, zahvaljujući velikom svjetskom ugledu i milijunima malih crnčica koje su osobno spasili od sigurne smrti. Ugledni znanstvenici koji primaju plaću na sveučilištu, uz privatni biznis na kojem štancaju bezvezne testove za hipohondre, prozivajući pritom sve uhlebe na javnim institucijama koji ne rade isto što i oni, podmazani desetina milijuna proračunskih sredstava i pokojim europskim milijunom jer vrag uvijek sere na veliku hrpu, pogotovo kad ima gdje.

Ugledni suci koji se u pršutanama nalaze s poduzetnicima i preprodavačima nogometaša kojima sude, lijepeći pritom fete pršuta na čelo i pjevajući budnice. Ugledni suci koji su od devedesetih naovamo presudili strašno u toliko gadnih slučajeva da se svakom poštenom čovjeku prevrće želudac od toga.

Ustavni eksperti koji tvrde da novac nije imovina ako ga ima predsjednik države ili njegova supruga.

Glumice svjetskog glasa, vremešni akademici, predsjednici, ministri i džepari iz tramvaja koji se nalaze u podrumima ločuci dobro crno vino i žderuci oboritu ribu, dok stroj za brojanje novca kaže *CING!* svaki put kad izbroji milijun.

Ekonomski magovi koji od devedesetih naovamo, zajedno sa svojim bračnim partnerima, uporno lažu za naknade u brojnim upravnim vijećima institucija i lopovskih biznisa koji su nastali razvaljivanjem onoga što je nekad bilo naše.

Skorojevići koji kupuju skupe slike da im idu dobro uz električne makine u garaži. Isti ti skorojevići koji su se namlatili para i para jer su, za razliku od naivaca, dobro znali da nikakvog javnog dobra više nema, nego da će najamiti onaj koji jami, a kad sve prođe bit će “tko je jamio – jamio je” i nikome ništa.

Oni koji pamte sve su to vidjeli. To nastajanje cijele klase uglednih građana i njihove djece koji su prije toga bili, a i sad su, najobičniji lopovi i sjecikese. Vidjeli su i pamte to izrastanje iz pljačke i zločina koje se sad prikazuje kao nešto što bi svi trebali uvažavati. Onima koji to nisu vidjeli je lakše. Sva ta navala lošeg ukusa, opsesije trivijalnošću i kičem, skoro neživom plastikom, to klicanje lopovima i psihopatima, vidiocima i spasiteljima, ta mahnita plima luđaka i njihovih štovatelja može završiti jedino tragedijom.

Oni koji su se nagutali poniženja, koji su plazili i laskali, varali i lagali, ne pripuštaju u svoje društvo nikoga tko se nije barem jednako kao i oni ponizio plaženjem i laskanjem, varanjem i laganjem.

To je jedan od važnih razloga truleži i korupcije zatvorenih sustava kakvi su politika, sudstvo, a pogotovo akademija.

O postmodernizmu u Hrvata

Kako hrvatsko društvo dugo evoluiralo tako da svaki bezveznjak i dosadnjaković može postati akademik te kako im jedini uvjet za to bijaše da se ne zamjere važnim ljudima nego da im se umile, nađoše se svi ti silni i umiljati akademici pred zadatkom koji nadmašivaše njihove intelektualne sposobnosti. Trebalo je naime i napisati ponešto o ponečemu, na svim tim promocijama akademika i onih koji im streme, i trebalo je u tome, koliko se može, biti originalan.

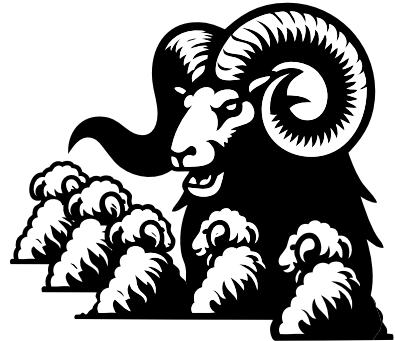
Kako ne mogahu, već po načinu na koji tamo dođoše, nikako biti pretjerano originalni, a pogotovo ne neumiljato originalni, upriješe oni ono inteligencije što imahu u objašnjavanje toga kako je to što oni pišu baš isto kao i oni prije njih zapravo svojstvo vremena i kraja povijesti, kad je “nakon bijelog na bijelom, kada se čini da je sve već viđeno, teško izbjeći da postoje sličnosti u bilo kojem kontekstu”.

Nazvaše to postmodernizmom u Hrvata.

Dragan Čović, bosanskohercegovački političar, član Predsjedništva BiH, predsjednik HDZ-a BiH od 2005., nositelj je odlikovanja Reda hrvatskog trolista te Komemorativne medalje domovinske zahvalnosti koja mu je dodijelio dr. Franjo Tuđman, zahvale Počasnoga bleiburškog voda, priznanja Hrvatske gospodarske komore, i još niza odlikovanja za čije nabranjanje ovdje nema mjesta. Pored svih tih počasti, on je i član nekoliko akademija, a i počasni doktor Sveučilišta u Zagrebu. Na proslavi svog 65. rođendana, uglednim je uzvanicima predstavio grb svoje obitelji, dizajniran posebno za tu prigodu, a kasnije i zaveden u relevantne dokumente. Grb sadrži lavove, šahovnice, križeve, mačeve, viteške oklope i, općenito, sve ono što priliči jednom uglednom doktoru i akademiku.

Stomatolog iz Čapljine Huso Obradović, zatvorenik logora Heliodrom, u kojem su pripadnici HVO-a zarobljavali ponajviše bošnjačke civile, rekao je za Čovića, tada direktora ZI Soko: “Gotovo svaki dan smo ga znali viđati, prolazio je pokraj nas. On nikad nije gledao prema nama niti nam se obraćao.”

Nije lijepo nazivati ljude moronima,
takvo što ne priliči akademskim
građanima i kulturnim ljudima.

Nije lijepo nazivati ljude ratnim
zločincima, takvo što ne priliči
akademskim građanima i kulturnim
ljudima.

Malograđanski akademski tupani toliko su opsjednuti togama i žezlima da mrze svakoga tko dovodi u pitanje predmete njihovog obožavanja. Njihova glavna filozofska taktika je da svaku kritiku koja im se ne dopada proglase zavišću onoga koji kritizira. Za njih postoji samo divan i savršeni svijet malograđana i oni zavidni koji ga kritiziraju.

GROZDANIĆ: Kritizirate i sveučilišnu i akademsku zajednicu – jednom ste napisali da je Sveučilište u Zagrebu odavno mrtvo. [...] Ima li nade za [...] sveučilište i općenito za obrazovanje?

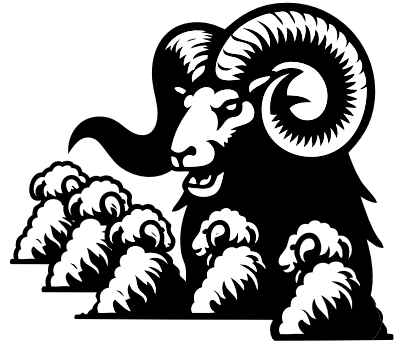
ŠIBER: Sveučilište i akademija glavna su ishodišta sveukupnog društvenog poltronstva i konformizma. Kod nas čak ima pojedinaca koji javno dižu glas protiv rektora Borasa, dok istovremeno u vlastitim fakultetskim vijećima prešućuju najgore zloporabe ovlasti i moći zato što znaju da im napredovanje i financiranje ovise o volji klika i lokalnih moćnika i o tome da zašute kad treba. Svemu tome doprinosi i izrazito sumnjiv protok novca prema Sveučilištu [...], kao i netransparentno javno financiranje znanosti [...] Naša znanstvena zajednica uglavnom oportunistički i u sav glas o svemu tome šuti jer znaju da im je tako povoljnije i da će, ako budu umiljati, možda uloviti kakvu mrvicu. Kod nas nije problem Boras, on je samo manifestacija trulih trendova u akademskoj zajednici. Kad Boras jednom ode, pitanje je samo tko će biti Boras poslije Borasa.

- odlomak iz intervjua s Antonijem Šiberom za Novosti (Dragan Grozdanić, 21. rujna 2020.)

Dok se dobri i pažljivi ljudi suzdržavaju da se ne bi slučajno o koga ogriješili, oni nimalo suzdržano zauzimaju pozicije, pare, doktorske titule, žezla i toge i postaju legende nacionalne povijesti.

Riječ desetljeća: *kakistokracija* – država koju vode njeni najnekvalificiraniji i/ili najbeskrupulozniji građani.

Čovjek ponekad ima potrebu da potpune luđake nazove potpunim luđacima, no problem nije zapravo u potpunim luđacima, nego u svima onima kojima bi netko trebao reći da se radi o potpunim luđacima zato što to sami ne razaznaju. Dodatni je problem što takvima nema ni smisla govoriti da se radi o potpunim luđacima jer to ni nakon toga neće razaznati.

U tom je smislu potreba potpuno promašena i ne može poslužiti ničemu korisnom, nego samo nanosi štetu onome koji joj se preda.

Tko hoda za ovcama gazi po
brabonjcima.

ISBN 978-953-48778-7-6